

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 02810

TORKVATO TASO

Johann Wolfgang von Goethe

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

בינה צעשינסקי בויפליאמעק

וו. פ. געטע

טארקוואטא טאסא

דראמע אין 5 אקטן
יידיש: ד. קעניגסבערג

1923

פארלאג
די צייט

ווארשע

וו. פ. געטע

טארקוואטא טאסא

דראמע אין 5 אקטן.

יידיש: ד. קעניגסבערג.

פ א ר ל א ג ד י צ י י ט
ו א ר ש ע

1923

באַכרויק פאַרבאַטן.

Copyright 1923
by Sol Sheikewitz
New-York.

געדרוקט אן
דרוקערי
"דן וועלט"
ווארשע, באַוואַקלעפיע 7.

פטרזאנען:

אַלפאָנס דער צווייטער — הערצאָג פֿון פֿערראַראַ
לעאָנאַרע פֿון עסטע — דעם הערצאָגס שוועסטער
לעאָנאַרע סאַנוויטאַלע — גרעפֿין פֿון סקאַנדינאַ
טאַרקוואַטאַ טאַססאַ
אַנטאַניאַ מאָנטעקאַטינאַ — מלוכה-סעקרעטאַר

אַרט: בעלעריגיוואַרדאַ, אַ לוסט-שלאָס.

ערשטער אָקט.

אָ גאַרטנפלאַץ מיט הערמען פֿון עפישע דיכטער געצירט. פֿא דער סצענע פֿי
פֿאַרנט: רעכטס ווירגילן; לינקס אַריאָסט.

ערשטע סצענע.

פֿרינצעסין, לעאַנאַרע.

פֿרינצעסין

קוקסט מיר אָן מיט אַ שמייכל, לעאַנאַרע,
און קוקסט אויף זיך אַליין און שמייכלסט ווידער.
וואָס איז דען? לאַז אַ חברטע עס וויסן!
זעסט-אויס פֿאַרטראַכט, דאָך זעסטו אויס דערפֿרייט.

לעאַנאַרע

מיין פֿירשטין, יאָ, כ'האַב נחת, אז איך זע
אונדז ביידע דאָ אין טראַכט פֿון דאָרפֿשע מיידלעך.
מיר זעען אויס באַגליקטע פֿאַסטושקעס,
און זענען אויך מיט דעם וואָס זיי פֿאַרנומען.
מיר פֿלעכטן קרענץ. פֿילפֿאַרבעדיק פֿון בלומען,
וואָקסט דער, אַליץ מער, אַליץ גרעסער אין מיין האַנט.
דו מיט אַ העכערן חוש און מיט אַ גרעסער האַרץ
האַסט זיך דעם וואָקסיקן לאַרבער צוגעוויילט.

פרינצעסין

דער קראנץ, וואָס כ'האַב פֿאַרטראַכטערהייט געפֿלאַכטן.
האַט באַלד אַ פֿאַסנדיקן קאַפּ געפֿונען.
איך לייג אים דאַנקבאַר אויף ווירגיליוס שלעפּן

(זי באַקראַנצט די הערמע פֿון ווירגיל.)

לעאַנאַרע

לייג איך מיין ליכטיקן און פֿולן קראַנץ
דעם מייסער לודוויק אויף זיין הויכן שטערן —

(זי באַקראַנצט די הערמע פֿון אַריאַסט.)

ער, וואָס זיין שפּיל, וועט מיינמאַל נישט פֿאַרבלייבן.
זאַל האָבן גלייך זיין טייל פֿון נייעם פֿרילינג.

פרינצעסין

דאָס האָט מיין ברודער אונדז צוליב געטון,
וואָס ער האָט איצט שוין אונדז אַהער געבראַכט.
מיר קאַנען זיין מיט זיך און שעהן-לאַנג
זיך אין די דיכטערס גאַלדנער צייט פֿאַרטיפֿן.
כ'האַב בעלריגוואַרדאָ ליב, ווייל דאָ האָב איך
נישט איין-טאָג פֿון מיין יוגנט שיין פֿאַרבראַכט.
און אָט דאָס נייע גרינס און אָט די זון
דערוועקט אין מיר ס'געפֿיל פֿון יענער צייט.

לעאַנאַרע

יאָ; ס'רינגלט אונדז אַרום אַ נייע וועלט! —
דער שאַטן פֿון די אייביק-גרינע ביימער
פֿאַרשאַפֿט הנאה שוין, און פֿריש דערקוויקט
דאָס רוישן פֿון די ברונעס. ט'וויגן-זיך,
באוועגט פֿון מאַרגנווינט, די יונגע צווייגן.
די בלומען פֿון די בייטן קוקן אונדז
מיט קינדערישע אויגן פֿריינטלעך אָן.
פֿון די ציטרינען און מאַראַנצן נעמט

דער בערעגער שוין דאָס ווינטער־הויז אַרָאָפּ.
עס רוט דער בלאָער הימל איבער אונדז,
און באַ דעם האַריוואָנט וועפט אויס דער שניי־
פֿון יענע בערגער דאָרט אין דינעם דופֿט.

פּרינצעסין

דער פֿרילינג וואָלט מיר זיין אַ ליבער גאָסט,
ווען ער וואָלט נישט מיין חברטע אַנטפֿירט.

לעאָנאַרע

דערמאָן נישט, פֿירשטיג, אין די זיסע שעהן,
ווי גיך מיר וועלן מוזן זיך מיט דיר צעשיידן.

פּרינצעסין

וואָס דו לאָזט איבער דאָ, דאָס וועסטו דאָרט
געפֿינען טאָפּל אין דער גרויסער שטאָט.

לעאָנאַרע

עז רופֿט דער חוב, עס רופֿט די ליבע מיך
צום מאָן, פֿון וועלכן כִּהאַלט צו לאַנג מיך ווייט.
איך ברענג צו אים זיין זון, וואָס איז דאָס יאָר
געוואַקסן שנעל און שנעל זיך אויסגעבילדעט
און טייל מיט אים זיך אין זיין עלטערן־נחת.
גרויס איז פֿלאָרענץ און הערלעך, נאָר דער ווערט
פֿון אַלע אוצרות, וואָס פֿלאָרענץ פֿאַרמאָגט
קומט נישט צו ד'איידל־שטיינער פֿון פֿערראַראַ.
ס'איז יענע שטאָט נאָר דורך זיין פֿאַלק אַ שטאָט,
פֿערראַראַ איז דורך זיינע פֿירשטן גרויס!

פּרינצעסין

מער דורך די גוטע מענטשן, וואָס דער צופֿאל
האָט דאָ צונאַנדגעפֿירט און ס'גליק פֿאַרבונדן.

לעאָנאַרע

זייער לייכט צעשיט דער צופֿאל, וואָסער זאַמלט,

אן איידלער מענטש ציט איידלע מענטשן צו
 און קאָן זיי האַלטן פֿעסט, אַזוי ווי איר טוט.
 אַרום דיין ברודער בינדן, אַרום דיר
 אַזוינע הערצער זיך, ווי אייך שטייט אָן.
 און איר זענט איירע גרויסע אַבות ווערט.
 דאָ האָט שוין אויפֿגעשיינט דאָס שיינע ליכט
 פֿון וויסנשאַפט און פֿון דער פֿרייער חקירה,
 ווען עס-הארצות האָט מיט שווערע שליערס
 די וועלט אַרום פֿאַרהילט. כ'האַב קינדווייז נאָך
 דעם שם פֿון הערקולעס פֿון עסטע שוין,
 שוין היפּאָליט פֿון עסטעס שם פֿאַרנומען.
 מיין פֿאַטער האָט פֿערראַראַ אויסגעלויבט
 אינאיינעם מיט פֿלאָרענץ און רוים. נישט איינמאַל
 האָב איך אהין געוואָלט. איצט בין איך דאָ.
 דאָ האָט פֿעטראַרקא זיך פֿאַרוויילט. דאָ האָט
 געפֿונען זיינע העלדן אַריאַסט.
 ס'איז אין איטאַליע נישט געווען קיין גאון.
 וואָס אים האָט נישט דאָס הויז צו גאַסט געהאַט.
 און לוינען לוינט עס זיך דעם געניוס
 מהנה זיין. גיסט דז אים אַ מתנה,
 לאַזט ער דיר איבער נאָך אַ שענערע.
 דאָס אַרט, וואָס ס'האַט אַ גוטער מענטש באַטרעטן,
 איז הייליק. זיינע ווערק און ווערטער קלינגען
 דעם אַייניקל נאָך ביז אין די ווייטע דורות.

פֿרינצעסין

דעם אַייניקל, וואָס פֿילט הייס אַזוי ווי דו.
 כ'בין אַפֿט מקנא דיך מיטן דאָזיקן גליק.

לעאַנאַרע

וואָס דו געניסט, ווי ווייניק אַנדערע, שטיל
 און ריין. מיך טרייבט דאָס פֿולע האַרץ דאָך תּיכּף
 אַרויסצוזאָגן, וואָס איך טו אַ פֿיל.
 דו פֿילסט עס בעסער, פֿילסט עס טיף — און שווייגסט.

דיך בלענדט נישט די לפנימדיקע רגע,
 דער וויץ קויפט דיך נישט אונטער, און די חניפה
 גלעט זיך אומזיסט מיט קונצן צו דיין אויער.
 פעסט בלייבט דיין שכל, ריכטיק דיין געשמאק,
 דיין משפט גלייך און שטענדיק גרויס דיין טייל
 אינם גרויסקן, וואָס דערקענסט, ווי זיך אליין.

פרינצעסין

דו וואָלט באַדאַרפֿט די דאַויקע חניפה
 נישט אונטערן מאַנטל פֿון גוטפֿריינטשאַפֿט געבן.

לעאָנאַרע

די פֿריינטשאַפֿט איז גערעכט, נאָר זי אליין
 קאָן דעם פֿאַרנעם פֿון דיין באַטייט דערקענען.
 און זאָל איך דער געלעגנהייט, דעם מול
 אַוויך זייער חלק אין דיין בילדונג געבן,
 דו האָסט זי פֿאַרט די בילדונג סוף-כל-סוף.
 דיר מיט דיין שוועסטער גיט די וועלט אַפֿ כבוד
 פֿאַר אַלע גרויסע פֿרויען פֿון אייער צייט.

פרינצעסין

וואָס מאַכט דאָס באַ מיר אויס דען, לעאָנאַרע,
 ווען איך באַרעכנ-מיך, ווי ווייניק מ'איז,
 און וואָס מען איז, דאָס איז מען אַ דאַנק אנדערע.
 וואָס כ'קען פֿון ד'אלטע שפּראַכן און פֿון בעסטן
 פֿון דער פֿאַרגאַנגנהייט, דאַנק איך דער מוטער.
 דו'ך קיינע פֿון די ביידע טעכטער קאָן
 זיך איר אין וויסנשאַפֿט און חכמה גלייכן.
 און אויב עס קאָן זיך איינע יאָ איר גלייכן,
 האָט זיכער נאָר לוקרעציאַ דאָס רעכט.
 און כ'קאָן דיר זאָגן, קיינמאַל האָב איך נישט,
 וואָס ס'האָט די טבע מיר, צי וואָס דאָס גורל
 האָט מיר באַשערט, באַטראַכט פֿאַר אַ חזקה.
 איך פֿריי מיך, ווען צוויי קלוגע מענער רעדן,

אז מיר איז אויך פֿארשטענדלעך, וואָס זיי מיינען.
 צי ס'איז אַ משפט איבער וועלכן מאַן
 פֿון ד'אלטע צייטן און די מעשים זיינע.
 צו ס'איז די רייד פֿון וועלכער וויסנשאַפֿט,
 וואָס דורך געניטשאַפֿט ווייטער אויסגעברייט,
 ברענגט זי אַ נוצן און דערהייבט דעם מענטשן.
 און וווּ אַרום עס דרייט זיך נאָך דער שמוס
 פֿון ד'איידלע, גיי איך נאָך אים. ס'איז מיר לייכט
 כ'הער גערן אַ וויפּוּח פֿון די קלוגע,
 ווען מיט די כחות, וואָס דעם מענטשנס ברוסט
 באַוועגן אזוי ליב און אזוי שרעקלעך,
 שפּילט זיך דעם רעדערס ליפּ מיט גראַציע;
 און ווען אַ פּירשטינס שטרעבן נאָך אַ שם,
 נאָך ברייטערן באַזיץ, גיט פֿאַר מחשבות
 דעם מח שטאַף, און ווען די פּיינע קלוגשאַפֿט,
 פֿון וועלכן קלוגן איידל אויסגעבראַכט,
 באַלערנט אונדז, שטאַט אַפּצונאַרן אונדז.

ל'עאַנאַרע

דערנאָך. נאָך אזאַ ערנסטער פֿאַרוויילונג,
 רוט אונדזער אױר און אינעוויינקער חוש
 גאָר ל'יבלעך זיך באַם דיכטערס גראַמען אויס,
 וואָס גיסט דו העכסטע, הייליקסטע געפֿיִלן
 מיט זיסע טענער אין נשמה אונדז.
 דיין הויכער גייסט פֿאַרנעמט אַ וועלט-מלוכה,
 מיר זענען נאָר די קאָרבערוועלדלעך ניחא
 אין יענעם לאַנד פֿון דער פּאַעזיע.

פּרינצעסין

אויף יענער שיינער אינזל, האָט מען מיר
 דערציילט, דאָרט וואַקסט פֿאַר אַלע אנדרע ביימער
 די מירט אַמבעסטן. און וויוויל עס זענען
 אזויפֿיל מוזען דאָרט, דאָך זוכט מען נישט
 אזוי אַ חברטע צווישן זיי,

ווי גערן מען באגעגנט דאָרט דעם דיכטער,
וואָס מיידט אונדז, ווי ס'ווייזט אָויס, אַנטלויפֿט
פֿאַר אונדז.

ווייזט-אָויס צו זוכן, וואָס מיר קענען נישט,
און ער ג'הער עס אפשר אליין נישט קענען.
טאָ וואָלט גאַנץ שיין געווען, ווען ער וואָלט אונדז
באגעגענט אין אַ גוטער שעה און אין
התפעלות אונדז דערקענט פֿאַר יענעם אוצר,
וואָס ער האָט לאַנג אומזיסט אַרומגעזוכט.

לעאָנאַרע

איך מוז דיין וויצשפיל לאָזן זיך געפֿעלן,
דאָס טרעפֿט מיר צו, דאָך טרעפֿט עס מיך נישט
טיף

כ'גיב פֿבוד יעדן מאָן לויט ער פֿאַרדינט,
און קעגן טאַטאָ בין איך בלויז גערעכט.
זיין אויג פֿאַרוויילט זיך קיים אויף אונדזער ערד;
זיין אויר פֿאַרנעמט דער טבעס האַרמאָני;
וואָס ס'גיט דער עבר, וואָס דאָס לעפֿן שענקט,
זיין בוזעם נעמט עס גלייך און גערן אויף.
דאָס ווייט צעוואַרפענע פֿאַרבינדט זיין האַרץ,
און זיין געפֿיל באַלעבט דאָס נישט באַלעבטע.
ער איידלט, וואָס ס'האָט אויסגעוויזן מיאוס,
און ס'העכסט געשאצטע ווערט פֿאַר אים צו נישט.
אין דאָזיקן אייגענעם פֿשוּפֿראָד גייט-אום
דער ווונדערבארער מאָן און ציט אונדז צו
מיט אים צו גיין, אין אים זיך איינצולעבן;
ס'ווייזט-אויס, ער קומט צו אונדז און איז דאָך ווייט;
ס'ווייזט-אויס, ער קוקט אונדז אָן, און ס'געהערן אים
אויף אונדזער אָרט זיך הימלסקינדער דאַכטן.

פֿרינצעסין

דו האָסט געמאַלט גאָר פֿיין און צארט דעם דיכטער
וואָס שוועפט אין מלכות פֿון די זיסע טרוימען.

נאָר מיר ווייזט אויס, אַז אויכעט דאָס רעאַלע
 ציט אים מיט כח צו און האַלט אים פֿעסט.
 די שיינע לידער, וואָס מיר טרעפֿן זיי
 פֿון צייט צו צייט אויף אונדזרע ביימער הענגען,
 וואָס, ווי העספּעריענס גאַלדנע עפעלעך,
 מיט זייער דופֿט אונדז בילדן, זענען זיי
 נישט טייער פירות פֿון אַ ליבע ממש?

לעאָנאַרע

איך פֿריי-מיך מיט די שיינע בלעטער אויך.
 מיט אַלע מיטלען פֿון זיין רייכער קונסט
 דערהייבט זיין גייסט אַ בילד אין זיינע לידער.
 באלד לאָזט ער עס אין העלן שטראַלנשיין
 אין הימל שוועבן, בוקט-זיך פֿאַר דעם בילד
 אַזוי ווי איבער וואַלקנס די מלאכים.
 ער גייט אים נאָך נאָכדעם דורך שטילע וועגן
 און פֿלעכט אַ יעדער בלימעל צו אַ קראַנץ.
 דערווייטערט זי זיך, הייליקט ער דעם שטעג,
 וואָס אים האָט זאכט איר שיינער פֿוס באַטרעטן.
 אין קוסט באַהאַלטן, ווי די נאַכטיגאַל,
 פֿאַרפֿולט ער פֿון אַ ליבע-קראַנקן בוזעם
 מיטן ווילקלאַנג פֿון זיין קלאַנג-ליד וואַלד און
 לופֿטן.

זיין האַרציק לייד, זיין זיסער אומעט בשופֿט
 אַ יעדעס אויר, און יעדעס האַרץ מוז נאָך —

פֿרינצעסין

און ווען ער רופֿט דאָס בילד זיינס ווי עס הייסט,
 דאַן גיט ער אים דעם נאָמען, לעאָנאַרע.

לעאָנאַרע

דער נאָמען איז גלייך דיין אַזוי ווי מײן.
 ס׳וואַלט מיך פֿאַרדראָסן, ס׳וואַל אַן אַנדערער זיין.
 איך פֿריי מיך, וואָס אין דאָזיקן טאַפֿל-זין

קאָן ער פֿאַרשטעלן זיין געפֿיל פֿאַר דיר.
 איך בין צופֿרידן, וואָס אויך מיך געדענקט
 זיין האַרץ באַם זיסן וויל-קלאַנג פֿון דיין נאָמען.
 די שאַלע איז נישט פֿון אַ ליבע דאָ,
 וואָס וויל פֿאַר זיך געווינען זיין אָביעקט,
 אים גאַנץ אליין צו האָבן, און מיט קנאה
 פֿאַרווערן יעדערן אים אָנצוקוקן.
 ווען ער איז, אין זיין גליקליכער באַטראַכטונג
 פֿון דיין ווערט דורכגענומען, געהער ער אויך
 מיט מיר און מיט מיין לייכטערן גייסט זיך פֿרייען.
 ער ליבט נישט אונדז, — פֿאַרגיב, וואָס כֿרעד עס
 אויס! —

פֿון אַלע ספֿערן ברענגט ער, וואָס ער ליבט,
 אַראָפּ אויפֿן איינציקן נאָמען, אונדזער נאָמען,
 ער גיט אונדז איבער זיין געפֿיל; אונדז דאָכט,
 אז דאָס ליב' מיר דעם מאַן, און ליבן נאָר
 מיט אים דאָס העכסטע, וואָס מיר קאָנען ליבן.

פֿרינצעסין

דו האָסט דיך אין דער דאָזיקער וויסנשאַפֿט
 אַריינגעלאָזן, לעאָנאַרע, זאָגסט מיר זאָכן,
 וואָס רירן מיר פֿמעט נאָר אָן דאָס אויר
 און קאָנען קוים אַריבער אין נשמה.

לעאָנאַרע

תּלמידית דו פֿון פֿלאַטאַ! דו, נישט משיג,
 וואָס ס'וואַגט פֿאַר דיר אַן אָנהייבער צו פֿלאַפֿלען?
 נישט אַנדערש, סידן כֿ'בין צופֿיל מיך טועה;
 דאָך כֿ'בלאָנדזשע אויך נישט גאַנץ, איך ווייס עס וויל.
 אין יענער ליבער לערע, ווייזט די ליבע
 זיך נישט ווי תּמיד אַלס פֿאַרצויגן קינד;
 דאָס איז דאָס ייִנגל, וואָס האָט זיך מיט פֿסיכען
 באַהעפֿט, און האָט אין געטער-סיים זיין שטור
 און דעה שוין. ער וואַרפֿט זיך נישט פֿאַרשייט

פֿון איין ברוסט צו דער אנדערער אריבער.
ער בינדט נישט באלד צו שיינקייט פֿון געשטאַלע
מיט זיסן טעות זיך און צאָלט אויך נישט
פֿאַרן גיך פֿאַרלאָשנעם שכרות מיט פֿאַרדראָס.

פרינצעסין

אַט קומט מיין ברודער! לאָמיר אים נישט ווייזן,
ווי אונדזער שמוס האָט ווידער זיך פֿאַרגאַנגען:
מיר וואָלטן מוזן זיין געלעכטער הערן,
אַזוי ווי ר'האַט געשפּעט פֿון אונדזער טראַכט.

צווייטע סצענע.

די פֿריערדיקע, אלפֿאַנס

אלפֿאַנס

איך זוך טאססאַן, געפֿין אים נישט אין ערגיין,
און טרעף אים נישט אפילו דאָ ביי אייך.
קאָנט איר פֿון אים מיר קיין ידיעה געבן?

פרינצעסין

איך האָב אים נעכטן קוים געזען, היינט נישט.

אלפֿאַנס

ס'איז זיין היסרון שוין, וואָס שטענדיק זוכט
ער מער די איינוואַמקייט ווי די געזעלשאַפֿט.
בין איך אים מוחל, ווען ער לויפט אַוועק
פֿון מענטשן-טומל און וויל ליבער פֿריי
זיך ביהידות מיט זיין גייסט פֿאַרוויילן,
קאָן איך נישט לויבן, ווען ער מיידט אפילו
דאָס רעדל, ווי עס טרעפֿן זיך די פֿריינט.

לעאָנאַרע

אַויב כ'האַב קיין טעות, וועסטו באלד, אַ פֿירעט,

די שטראָפֿרייד צו אַ פֿריילעך לויב פֿאַרקערן.
איך האָב אים היינט געזעען: ר'האַט געהאַלטן
אַ טאָר און האָט גייענדיק געעריבן.
אַ וואָרט, וואָס ר'האַט אין פֿלוג געזאָגט מיר נעכטן,
פֿאַזט דרינגען מיך, אַז פֿאַרטיק איז זיין ווערק.
ער זאָרט נאָר קליינע שטריכער אויסצובעסערן,
כדי דיין גנאָד, וואָס שענקט אַזויפיל אים,
אַ ווירדיקע מתנה צוצוטראָגן.

אַלפֿאַנס

ער זאָל דאָ האַרציק אויפֿגענומען ווערן
און פֿרייגעלאָזן אויף אַ פֿאַנגער צייט.
אַזויפיל ס'האַט מיין אינטערעס פֿאַרנומען,
און ווי איך פֿריי מיך מיט דעם גרויסן ווערק
אויף יעדן אופן, און איך מוז מיך פֿרייען, —
אַזוי וואָסט זינט אַ צייט מיין אומגעדולד.
ער קאָן נישט ענדיקן, ער ווערט נישט פֿאַרטיק,
ער אַנדערשט איבער אַלץ, ער רוקט זיך קוים,
בלייבט ווידער שטיין און נאָרט די האַפֿענונג.
מווערט אָן דעם חשק, ווען דערווייטערט ווערט
דער פֿרייד-מאָמענט, וואָס מ'האַט געמיינט ר'איו נאָנט.

פֿרינצעסין

איך לויב זיין גרויס עניוּות און די זאָרג,
מיט וואָס ער גייט זיך טריט באַ טריט צום ציל.
נאָר דורך דעם חסד פֿון די מווען פינדן
אַזויפיל פֿערזן פֿעסט זיך צו איין בוי.
איין זיין נשמה גלייט נאָר דער געדאַנק,
אַז ס'זאָל זיין ליד זיך פֿאַרמען צו אַ גאַנצקייט:
ער וויל נישט מעשות איבער מעשות מערן,
וואָס וויילן שייך און לאָזן גאַרנישט איבער,
ווען אויסגעקלונגען האָט דאָס פּוסטע וואָרט.
מיין ברודער! לאָז אים, ווייל די צייט איז נישט
די מאָס, דאָס גוטע ווערק מיט איר צו מעסטן.

אין זאָלן ~~זען~~ דורות מיטגעניסן,
טאָ מוז דאָס דור פֿון איצטער זיך פֿאַרגעכען.

אַלפֿאַנס

פֿאַן, ליבע שוועסטער, אונדז אינאיינעם ווירקן,
ווי מיט געווינ האָב'מיר'ס שוין אָפֿט געטוען.
ווען איך ווער שטורמיק, זאָלסטו זאָנפט פֿאַרגלעטן.
ווי דו ביזט צופֿיל זאָנפט, וועל איך דאָרט טרייבן;
וועל'מיר אים אפֿשר נאָך דערזען באַם ציל,
ווי אונדזער וונטש האָט פֿאַנג געוואָלט אים זען.
זאָל דאָן זיך חידושן דאָס לאַנד, די גאַנצע וועלט
וואָס פֿאַר אַ ווערק ס'איז אויסגעפֿירט געוואָרן,
איך וועל מיין חלק פֿון דעם שם מיר נעמען,
און ער וועט זיין אַריינגעפֿירט אין פֿעבן.
אַן איידלער מענטש קאָן זיך זיין בילדונג נישט
אין ענגן צירקל נעמען. היים און וועלט
מוז אים משפּיע זיין. ער מוז זיך פֿערנען
צו טראָגן גלייך דעם שם ווי שטראָפֿרייד, ס'נייט
די וועלט אים, זיך און אַנדערע צו-קענען.
אים וויגט נישט איין די איינזאַמקייט מיט חניפֿות.
עס וויל דער פֿיינט — עס טאָר דער פֿריינט נישט
שוינען.

דער יינגער האַרטעוועט אין שטרייט זיין כח,
דערפֿילט וואָס ער באַטייט, און ווערט אַ מאַן.

לעאָנאַרע

טאָ וועסטו, האַר, פֿאַר אים נאָך טוען אַלץ,
ווי ד'האַסט ביז איצט אַ סך פֿאַר אים געטוען.
עס אַרבעט אַ טאַלענט זיך אין דער שטיף
און אַ כאַראַקטער זיך אין וועלט-שטראַם אויס.
אַ, אַז ער זאָל זיין האַרץ זיך ווי די קונסט
באָר פֿאַרמען לויט דיין אָנווייז! ער זאָל נישט
די מענטשן לענגער מיידן, אַז זיין מיסטרוי
זאָל נישט צו האַס און מורא זיך פֿאַרקערן.

אַלפֿאַנט

פֿאַר מענטשן שרעקט זיך. ווער עס קען זיי נישט,
און ווער עס מיידט זיי, קאָן זיי נישט דערקענען.
דאָס איז דער פֿאַל מיט אים, פֿאַמעלעך ווערט
אַ פֿריי געמיט פֿאַרפֿלאַנטערט און געפענטעט.
אַט סטאַרעט ער זיך אויף מיין חסדֿֿֿמער,
ווי ס'וואַלט פֿאַר אים געפֿאַסט. פֿאַר אַנד'רע ווידער
פֿאַרשליסט ער זיך, וואָס כּווייס עס זיכער, אַז
זיי זענען אים קיין שונאים נישט. טרעפֿט זיך,
אַ בריוו פֿאַרבלאָנדושעט זיך, צי אַ משרת
פֿאַרלאָזט אים און נעמט אָן אַ שטעל באַ אַנד'רע,
צי אַ פֿאַפּיר פֿאַרלירט זיך אים אַמאָל,
שפּירט ער כּוונות באַלד אין דעם, מסירות
און פֿאַלשקייט, וועלכע גראָבן אים דאָ אונטער.

פּרינצעסין

געליבטער ברודער, דאָס מוז'מיר געדענקען:
פֿון זיך אַליין קאָן זיך דער מענטש נישט שיידן,
און ווען דעם פֿריינט, וואָס דאַרף מיט אונדז צו גיין,
טוט וויי אַ פּוס, וואַלטן מיר דאָך ליבער לאַנגזאַם
געגאַנגען און געפֿירט אים באַ דער האַנט.

אַלפֿאַנט

נאָר בעסער וואַלט געוועזן, ווען מיר וואַלטן
אים קענען העלפֿן, ליבער באַ אַ דאַקטאָר
אַ מיטל פֿאַרשן און דעם קראַנקן היילן,
דערנאָך ערשט מיט דעם אויסגעהיילטן ווייטער
אין נייעם וועג פֿון לעפּן זיך צו לאָזן.
דאָך האָף איך, מיינע ליבע, צו פֿאַרהיטן,
אַז איך זאָל זיין באַ אייך דער האַרטער דאַקטאָר
כּ״טו, וואָס איך קאָן, כּדי אין האַרצן אים
טיף איינצופֿלאַנצען זיכערקייט און צוטרוי.
איך ווייז אים אַפֿט באַשיינפֿרלעך פֿאַר אַלע

סימנים פֿון מיין חסד, און באקלאָגט
 ער זיך באַ מיר, לאָז איך די זאך באַטראַכטן,
 ווי כ'האַב געטון, ווען ר'האַט געמיינט דאָ ערשט,
 אז מ'האַט זיין צימער אויפגעבראַכן. רויק
 באַווייז איך אים. ווי מיין קוק איז דערויף;
 ווייל מ'מוז אַין אַלץ געניט זיין, פֿלייס איך מיך,
 באַ טאַסטאָ ווייל ער איז'ס ווערט, אין געדולד,
 און איר, איך ווייס עס, וועט מיר גערן העלפֿן.
 איצט האָב איך אייך אַהערגעבראַכט און מוז
 היינט אָוונט נאָך צוריק אין שטאָט. אַיר וועט
 אַ רגע שפעטער זען אַנטאַניאַן;
 ער קומט נאָך מיר פֿון רוים. מיר האָבן פֿיל
 אַרומצורעדן, אָפצומאַכן, דאָן
 באַשלוסן פֿאַסן און נאָך בריוו צו שרייבן;
 און וועגן אַל דעם מוז איך זיין אין שטאָט.

פֿרינצעסין

דערלויבסטו אונדז, מיר זאָלן דיך באַלייטן?

אַלפֿאַנס

בלייבט נאָר אין בעלריגוואַרדאָ, גייט איניינעם
 אַריבער קיין קאָנסאַנדאָלי געניסט
 די שיינע טעג לויט אייער הרץ געלוסט.

פֿרינצעסין

דו קאָנסט באַ אונדז נישט בלייבן? די געשעפֿטן
 נישט פֿירן דאָ אַזוי ווי אין דער שטאָט?

לעאָנאַרע

און נעמסט אויך מיט אַנטאַניאַן מיט זיך,
 וואָס וואָלט פֿון רוים אַזויפֿיל אונדז דערציילט?

אַלפֿאַנס

דאָס לאָזט זיך נישט, איר קינדער, נאָר איך קום

מיט אים צוריק אהער, ווי באלד ס'איז מעגלעך:
 דאן זאל ער איך פארציילן און איר זאלט
 מיר העלפן אים באַלוינען, אים, וואָס האָט
 אזויפיל אין מיין דינסט זיך פֿריש באַמיט.
 און ווען מיר האָבן זיך שוין אויסגערעדט
 מעג דאן די חברה קומען, אז דער גאָרטן
 זאל לוסטיק ווערן; און אויך מיר זאל דעמאָלט,
 וואָס רעכט, אַ שיינע, ווען איך וועל זי זוכן,
 אַקעגנקומען אין די קילע שאַטנס.

לעאָנאַרע

מיר ווילן גערן דורך די פֿינגער קוקן.

אַלפֿאַנס

און איר ווייסט ווידער, אז אויך איך קאָן שוינען.

פֿרינצעסין

איך קוק שוין לאַנג ווי טאַסאַ קומט. פֿאַמעלעך
 באַוועגט ער זיינע שריט, בלייבט שטיין, גייט ווייטער,
 און פֿלוצים שטיל, ווי גישט אַנטשלאָסן, גייט
 שוין ווידער גיך, און גלייך צו אונדז. פֿאַרהאַלט
 זיך ווידער.

אַלפֿאַנס

שטערט אים גישט אין די דמיונות
 בשעת ער טראַכט און טרוימט, און לאַזט אים וואַנדלען.

לעאָנאַרע

ניין, ער האָט אונדז געזען, ער קומט אַהער.

דריטע סצענע

די פֿריערדיקע, טאָסטאָ.

טאָסטאָ

(מיט אַ בוך, אין פֿאַרמעט געהעפֿט).

איך קום פֿאַמעלעך, דיר אַ ווערק צו ברענגען,
און האַלט מיך נאָך צוריק, עס דיר צו געבן.
איך ווייס צו גוט, אַז ס'איז נאָך נישט-פֿאַרענדיקט.
הגם עס וויל זיך אויסווייזן געענדיקט.
נאָר, ווי כ'האַב ביו אַצינד געזאָרגט זיך נישט אומ-
פֿולקומלעך

עס אין דיין האַנט צו לייגן, צווינגט מיך איצט
אַ נייע זאָרג: איך וואָלט דאָך נישט געוואָלט
פֿאַר צופֿיל שרעק, זיך אויסווייזן נישט-דאָנקבאַר.
און ווי אַ מענטש קאָן זאָגן נאָר: אַט בין איך!
מיט זיך די פֿריינט, געשווינט פֿון זיי, צו פֿרייען;
אזוי קאָן איך נאָר זאָגן דאָס: נאָט, נעמט עס!

(ער גיט-איבער דעם באַנד).

אַלפֿאַנט

דו איבערראַשט מיך היינט מיט דיין מתנה,
און מאַכסט דעם שיינעם טאָג מיר צו אַ יום-טובֿ.
אזוי האַלט איך עס פֿאַרט אין מיינע הענט,
און רוף עס מיין אין אַ געוויסן זין.
שוין לאַנג האָב איך געוואַרט דו זאָלסט אַנטשלאָסן
אַ זאָג-טון איינמאָל: אַט! עס איז גענוג.

טאָסטאָ

זענט איר צופֿרידן, איז דאָס ווערק בשלמות,
ווייל אייערס איז עס אין אַ יעדן זין.
אז איך באַטראַכט די מי, וואָס ס'האַט געקאָסט,
און קוק די צייכן פֿון מיין פֿעדער אָן.

קאָן איך נאָך זאָגן: אָט דאָס ווערק איז מיין.
 נאָר אז איך קוק מיך איין, וואָס דעם פּאָעם
 גיט יענעם טיפֿן ווערט און ווירדיקייט:
 דערקען איך, אז איך האָב עס נאָר פֿון אייך.
 זוען מיר האָט די נאַטור מיט פֿילער האַנט
 געשענקט די הימלסגאָב פֿון פּאָעזי,
 האָט מיך דערפֿאַר דאָס איינגעשפּאַרטע מול
 מיט ביידע הענט פֿון זיך אַוועקגעשטופּט.
 און האָט די שיינע וועלט דעם יינגלס אויגן
 מיט איר עשירות ליכטיק צוגעצויגן,
 האָט באלד זיין יינג געמיט באַטריבט צום טויט
 די ליבע עלטערנס אומפֿאַרדינטע נויט.
 אז ס'האָט זיך אויפֿגעמאַכט זיין ליפּ צו זינגען,
 האָט זיך פֿון איר אַ טרויריק ליד געגאָסן,
 און כ'האָב באַגלייט מיט מיינע זאַכטע טענער
 דעם פּאָטערס זאָרגן און דער מוטערס צער.
 נאָר דו ביזט איינציק, וואָס פֿון ענגן לעבן,
 האָט צו אַ שיינער פֿריי. ייט מיך דערהויבן,
 וואָס האָט פֿון קאָפּ די דאָנות צוגענומען,
 מיך פֿרייגעמאַכט, אז מיין נשמה האָט
 געקאָנט צעוויקלען זיך צו מעכטיק זינגען.
 און וואָסער פֿרייז מיין ווערק זאָל אויך דערהאַלטן,
 בין איך עס שולדיק אייך. ס'איז אייער ווערק.

אַלפֿאַנס

צום צווייטן מאָל פֿאַרדינסטו יעדן לויב,
 און ערסט עניוודיק אי זיך, אַי אונדז.

טאַסטאָ

וואָלט איך עס געקאָנט עס זאָגן, ווי איך פֿיל,
 אז נאָר פֿון אייך האָב איך עס, וואָס איך ברענג!
 דאָס יינגל, נאָך אַן מעשים, — האָט ער דען
 פֿון זיך געשעפט דאָס ליד? די קלוגע פֿיהונג
 פֿון שנעלן קריג — האָט ער עס אויסגעטראַכט?

דעם כח פֿון כלי-זין, וואָס דער העלד
באַווייזט אין טאָג, וואָס ווערט פֿאַר אים באַשערט?
דעם פֿירערס קלוגשאַפֿט און די ריטערס האַרץ,
ווי חכמה פֿירט דעם שטרייט אַפֿעגן פֿרויכט,
האַטט דו נישט דאָס, אַ קלוגער פֿירשט און העלד,
מיר איינגעגעבן אַלץ, גלייך דו וואָלסט זיין
מיין מזלס שר, וואָס האָט אין דעם אַ פֿרייד,
זיין הויכע, אומדערגרייכלעך הויכע נשמה
דער וועלט דורך אַ בן-אדם צו אַנטפלעקן?

פֿרינצעסין

אַצינד געניס דאָס ווערק, וואָס שאַפֿט אונדז פֿרייד!

אַלפֿאַנט

אַב מיט דעם ווערק ערפֿאַלג באַ אַלע גוטע!

לעאָנאַרע

אַ שם זאָל דיר עס מאַכן באַ די מענטשן!

טאַסאַ

די דאָזיקע רגע איז פֿאַר מיר גענוג.
אַן אייך נאָר האָב איך, שרייבנייק, געקלערט,
מיין לעצטער ווונטש געווען איז: אייך געפֿעלן,
און אייך הנאה טון, מיין לעצטער צוועק.
ווייל ווער עס זעט נישט אין די פֿריינט די וועלט,
פֿאַרדינט נישט, אַז די וועלט זאָל פֿון אים הערן.
דאָ איז דאָס פֿאַטערלאַנד, דאָ איז דער קרייז,
ווי איך געפֿין מיך מיט דעם גאַנצן האַרץ.
איך האָרן און נעם דאָ אַוּף אַ יעדן ווונק,
דאָ רעדט געניטעאַט, חכמה, איידלער גוסט.
אַ וועלט און עתיר; ע גיך שטיין פֿאַר מיר,
ס'מאַכט שרעקעדיק דעם קינסטלער דער המון.
נאָר ווער ס'איז ענלעך אייך, און פֿילט ווי איר,
נאָר דער אַליין זאָל משפטן און באַלוינען.

אַלפֿאַנס

און זאָלן מיר באַצייטן וועלן און עתיד,
טאָ פאַסט עס נישט, בלויז ליידיק אויפֿצונעמען.
דאָס שיינע צייכן, וואָס עס ערט אַ דיכטער,
וואָס העלדן, וועלכע ער מאַכט וועלטבאַרימט,
זעען עס אָן קנאה אויף זיין הויכן שטערן, —
אַט זע איך אויף דעם שטערן פֿון דיין זיידן.

(ווייזנדיק אויף דער הערמע פֿון ווירגיל)

האַט עס דער צופֿאַל, צי אַ גוטער גייסט
געפֿלאַכטן און געבראַכט? עס ווייזט זיך דאָ
אונדז נישט אומזיסט. ווירגילן הער איך זאָגן:
וואָס טוט איר טויטע כבוד? האָבן זיי
דאָך זייער לויב און פֿרייד געהאַט באַם לעבן.
ווען איר באַווונדערט און טוט כבוד אונדז,
גיט אויך די לעבעדיקע זייער חלק.
מיין מאַרמאַר-בילד איז שוין באַקראַנצט גענוג,
די גרינע צווייגן געהערן צו דעם לעבן.

(אַלפֿאַנס ווינקט צו זיין שוועסטער. זי נעמט דעם קראַנץ פֿון ווירגילס
ביזסט און דערנענטערט-זיך צו טאַססאָ. ער טרעט צוריק.)

לעאָנאַרע

דו זאָגסט זיך אָפֿ? זע וואָסער האַנט דיר באַט
דעם שיינעם, נישט-פֿאַרוואַרל נדיקן קראַנץ.

טאַססאָ

אַ, לאַזט מיך וואַ-טן! נ'קען מיר דאָך נישט מאַלן.
ווי איך וואַרל נאָך דער דאָזיקער פֿרייד-שעה לעבן.

אַ פֿאַנס

געניסנדיק דעם הערלעכן באַזיך,
וואָס מאַכט די ערשטע רגע דיך דערשראָקן.

פרינצעסין

(אויפהייבנדיק דעם קראנץ אין דער הייך)

דו לאָזט מיר צו דעם זעלטענעם נחת, טאַסטאַ,
דיר אָן אַ וואָרט צו זאָגן, וואָס איך קלער.

טאַסטאַ

די שיינע לאַסט פֿון דיינע ליבע הענט
נעם איך קני'נדיק אויף מיין שוואַכן קאַפּ.

(ער קניט, די פרינצעסין לייגט דעם קראנץ אויף זיין קאָפּ.)

לעאָנאַרע

(אַשלוידירנדיק)

זאָל לעבן דער צום ערשטן מאל באַקראַנצטער!
ווי צירט דער קראַנץ דעם מאַן, וואָס האַלט זיך קליין.

(טאַסטאַ שטייט-אויף)

אַלפֿאַנס

ס'איז נאָר אַ בילד פֿון יענער קרוין, וואָס זאָל
אַמאל דיך צירן אויף דעם קאַפיטאַל.

פרינצעסין

דאָרט וועלן העכרע קולות דיך באַגריסן;
מיצ שטילער ליפּ באַלוניט דיך דאָ די פֿריינטשאַפֿט.

טאַסטאַ

נעמט אים אַוועק דאָך, פֿון מיין קאַפּ, דעם קראַנץ,
אוי נעמא טים צו: ער שרפֿעט מינע לאַקן,
און ווי אַ שטראַל פֿון זון, וואָס טרעפֿט צו הייס
מיין קאַפּ, ברענט ער מיר אויס פֿון שטערן
דעם כּח פֿון מיין דענקען. פֿיבער-היץ
צירירט מיין בלוט. זייט מוחל, ס'איז צופֿילו!

לעאָנאַרע

פֿאַרקערט, דער צווייג באַשיצט דאָך נאָך דעם קאַפּ
פֿון מאַן, וואָס דאַרף נאָך וואַנדלען אין די הייסע
מדינות פֿון זיין שם, קילט אים דעם שטערן אָפּ.

טאַססאַ

איך בין נישט ווערט די קילונג צו געניסן,
וואָס דאַרף נאָר אַרום העלדן-שלעפֿן וויין;
אַ, הייבט אים אויף, איר געטער, אין באַהאַלט
אין שויס פֿון וואַלקנס אים, ער זאָל אלץ העכער
און אומדערגרייכלעך שוועבן, ס'זאָל מיין לעבן
אַן אייביק וואַנדלען זיין צום דאָזיקן ציל!

אַלפֿאַנס

ווער ס'שלאָגט זיך פֿרי צו עפיס צו, דער לערנט
אויך פֿרי דעם לעבנס אוצרות שאַצן.
דער, וואָס געניסט פֿרי, וועט מיט גוטן נישט
מוותר-זיין אויף דעם, וואָס ר'האַט באַזעסן.
און ווער ס'באַזיצט, דער מוז געוואָפֿנט זיין.

טאַססאַ

און ווער עס וויל זיך וואָפֿענען, מוז פֿילן
אין בוזעם כּח, וואָס פֿאַרלאָזט נישט קיינמאַל.
אַך! מיך פֿאַרלאָזט עס גראַד אַצינד! אין גליק
פֿאַרלאָזט ער מיך, דער כּח, וואָס האָט מיך
געלאָזט אַקעגן אימגליק שטאַנדהאַפֿטיק,
און שטאַלץ אַקעגן אומרעכט זיין. צי האָט
די פֿרייד, די שמחה מיט דער דאָזיקער רגע
דעם מאַרך פֿון מיינע אברים צעלאָזט?
עס בייגן מיינע קני זיך, נאָכאַמאַל
זע, פֿירשטין, ווי איך ליג צו דייע פֿיס!
און טו עס מיר צוליב, נעם-צו דעם קראַנץ!
איך זאָל ווי פֿון אַ שיינעם טרוים דערוואַכט

מיט אלע חושים ניי-דערקוויקט מיך פילן

פרינצעסין

ווען דו קאנסט דעם טאלענט, דאָס גאָט-געשאַנק
דערטראָגן רויק און צוריקגעהאַלטן,
טאָ לערן טראָגן אויך די צווייגן, וואָס
באַטייטן ס'שענסטע, וואָס מיר גיבן דיר.
דעם, וואָס זיי רירן אָן דעם קאָפּ נאָר איינמאַל,
דעם שוועבן זיי אַרום זיין שטערן אייביק.

טאַסאַ

טאָ לאָזט-זשע מיך פאַרשעמט פֿון דאַנעט גיין
לאָזט מיך מײן גליק אין טיפֿן וואַלד פֿאַרבאַרגן,
ווי איך פֿלעג אָפֿט באַהאַלטן מײן געוויין.
דאָרט וויל איך איינזאַם וואַנדלען. דאָרט דערמאַנט
קיין אויג מיר נישט דאָס אומפֿאַרדינטע גליק.
און ווייזט מיר פֿלוצלינג דאָרט אַ קלאָרער קוואַל
אין ריינעם שפיגל, ווונדערלעך באַקראַנצט,
אַ מאַן, וואָס רוט פֿאַרקלערט באַם ווידערשיין
פֿון הימל, צווישן פֿעלדן, צווישן ביימער, —
וועט מיר זיך אויסדאַכטן, אַז יענע-וועלט
איז אויף דערדאָזיקער פֿשוּפֿלאַך געפֿאַרעמט.
וועל איך מיר איבערלייגן שטיל און פֿרעגן:
ווער קאָן דאָס זיין? אַ יונגער מאַן, אַ העראַס
פֿון דער פֿאַרגאַנגער צייט? אַזוי באַקראַנצט?
ווער זאָגט זיין נאָמן מיר און זיין פֿאַרדינסט?
כװאַלט לאַנג געוואַרט און וואַלט געקלערט: אַ וואַלט
אַן אַנדערער געקומען און נאָך איינער
מיט אים זיך אין אַ שמוס אַריינצולאָזן,
אַ וואַלטן די העראַען און פֿאַעטן
פֿון ד'אַלטע צייטן זיך באַם קוואַל פֿאַרוואַמלט!
ווי זע איך זיי פֿאַרבונדן מיטאַנאַדער
ווי ז'האַבן צו אַנאַנד געהערט באַם לעבן!
אַזוי בינדט דער מאַגעט דורך זיינע כּוחות

דאָס אייזן מיט דעם אייזן פֿעסט צענויף,
ווי ס'גלייכע שטרעבן העלד און דיכטער בינדט.
האַמער האָט, זיך-פֿאַרגעסנדיק, זיין לעבן
פֿאַרשענקט פֿאַר דער באַטראַכטונג פֿון צוויי מענער.
און אלעקסאַנדער זוכט, אויף יענער וועלט,
אויך קודם-כל האַמערן און אַכילן.
אַ וואָלט איך איצט דערביי זיין, זיי די גרעסטע
נשמות, איינגעזאַמלט דאָ צו זען!

לפֿאַנאַרע

שטיי-אויף פֿון חלום! גיב אונדו נישט צו פֿילן,
אז דו ווילסט נישט דעם הווה אָנערקענען.

טאַססאַ

די איצט-צייט איז עס, וואָס האַט מיך דערהייכט;
איך ווייז נאָר אויס נישט-הי פֿאַר מיין התפעלות!

פֿרינצעסין

כ'האַב ליב צו הערן ווען דו רעדסט מיט גייסטער,
און טענהסט אזוי מענטשלעך איין מיט זיי.
(אַ פֿאַז קומט-צו צום פֿירשט און זאָגט אים עפֿים שטילערהייט)

אַלפֿאַנס

ער איז שוין דאָ! גראַד צו דער רעכטער צייט.
אַנטאַניאַ! גיי ברענג אים — אָט ער קומט.

פֿערטע סצענע.

די פֿריערדיקע, אַנטאַניאַ

אַלפֿאַנס

ברוך-הבא דיר! דו, וואָס ברענגסט צוגלייך
אי זיך, אי גוטע בשורות.

פרינצעטין

זיי באַגריסט!

אַנטאַניאַ

איך וואָג עס קוים צו זאָגן, וואָסער פֿרייד
עס לעבט מיך אויף אויפֿסניי אין אייער נאַנט.
פֿאַר איירע אויגן טרעף איך ווידער אלץ,
וואָס מיר האָט לאַנג געפֿעלט. איר זענט מסתם
צעפרידן מיט מיין טון און מיין ערפֿאַלג;
אַזוי בין איך באַלוינט פֿאַר יעדער זאָרג,
פֿאַר אַלדי טעג, וואָס כ'האַב, צי אָן געדולד
פֿאַרלוירן, צי פֿאַרבראַכט מיט אַ כוונה.
איצט האָבן מיר, וואָס מיר ווינטשן זיך, און פֿרייד.

לעאַנאַרע

אויך איך באַגריס דיך, כאַטש איך האָב תרעומות,
דו קומסט נאָר גראַד, ווען איך מוז ווייטער ציען.

אַנטאַניאַ

כדי מיין גליק זאָל זיין נישט אָן אַ פגם,
נעמסטו אַ שיינעם טייל מיר תיכף צו.

טאַסאַ

אויך מיין באַגריסונג! איך האָף אין דער נאַנט
פֿון פֿילגעניטן אויך אַ פֿרייד צו האָבן.

אַנטאַניאַ

דו וועסט מיך טרעפֿן אמת, ווען דו וועסט
פֿון דיין וועלט נאָר אין מיינער טון אַ קוק.

אַלפֿאַנס

ווי וויל דו. האַסט אין בריוו מיר שוין געמאַלדן,
וואָס ד'האַסט געטון, און ווי ס'איז דיר בעגאַנגען;

הָאָב אִיךְ דִּיךְ פֿאַרט אַ טײַל נאָך אויסצופֿרעגן,
 מיט וואָסער מיטל דיר איז עס געלונגען.
 אויף יענעם ווונדער-גרונט מוז יעדער שריט
 גוט אָפּגעמאַסטן ווערן, ווען ער זאָל
 צום סוף דִּיך פֿירן צו דיין אייגנעם צוועק.
 ווייל ווער עס זוכט נאָר ריין זיין פֿירשט געוויין,
 האָט גאָר אַ שווערן שטאַנד פֿאַר זיך אין רוים.
 ווייל רוים וויל נעמען נאָר און געבן נישט.
 און קומט מען דאָרטן, עפעס צו באַקומען,
 באַקומט מען גאָר נישט, סײַזן מ'ברענגט זיי וואָס,
 און גליקלעך, ווען מ'באַקומט אזוי נאָך עפֿיס.

אַנטאַניאַ

עס איז נישט מיין באַנעמונג, נישט מיין קענען,
 דורך וועלכע, כ'האָב דיין ווילן אויסגעפֿירט.
 ווייל וועלכער קלוגער טרעפֿט אין וואַטיקאַן
 קיין קלוגערן פֿון זיך. ס'האָט זיך אַ סך
 צענויפֿגעטראָפֿן, וואָס כ'האָב אויסגענוצט.
 דִּיך ערט גרעגאָר און שיקט זיין ברכה דיר.
 דער זקן, וואָס איז מער פֿון יעדען ראוי
 אַ קרוין צו טראָגן אויף זיין קאָפּ, געדענקט
 מיט פֿרייד די צײַט, ווען ער האָט דִּיך אַלס קינד
 געהאַלטן אויף זיין האַנט. דער מאַן וואָס מאַכט
 אַ חילוּק צווישן מענער, קען אָן לויבט דִּיך שטאַרק.

אַלפֿאַנס

איך פֿריי מיך, וואָס ער האַלט אזוי פֿון מיר,
 ווי ווייט ער מײַנט עס ערלעך, דאָך דו ווייסט,
 פֿון וואַטיקאַן אַראָפּ זען די מלוכות
 שוין קליין גענוג זיך אויס צו זײַנע פֿיס,
 אַ פּשיטא נאָך די פֿירשטן און די מענטשן.
 זײַ מודה, וואָס דיר האָט דאָס מײַסט געהאַלפֿן.

אַנטאַניאַ

גוט! ווען דו ווילסט: דער הויכער גייסט פֿון פּוינט.
ער זעט דאָס קליינע קליין, דאָס גרויסע גרויס,
כדי ער זאָל אַ וועלט געביטן, גיט
ער זיינע שכנים גערן פֿריינטלעך נאָך;
דאָס פּאַסיקל ערד, וואָס ער לאַזט דיר היינט אָפּ,
ווייסט ער, ווי אויך דיין פֿריינטשאַפֿט, אָפּצושאַצן.
איטאַליע זאָל רויק זיין, ער וויל
אַרום זיך פֿריינט זען, שלום האַלטן
באַ זיינע גרענעצן, כדי די מאַכט
פֿון קריסטנטום, וואָס ער רעגירט מיט כּח,
זאָל דאָ דעם טערק, די כּופּרים דאָרט פֿאַרטיליקן.

פּרינצעסין

צו קען מען יענע מענער, וואָס ער צייכנט
פֿאַר אַלע אויס, און רעדט מיט זיי אינטיים?

אַנטאַניאַ

נאָר דעם געניטן מאַן שענקט ער זיין אויר
און נאָר אַ רירעוודיקן גנאָד און צוטרוי.
ער, וואָס האָט שוין נאָך יונג דאָס לאַנד געדינט,
רעגירט עס איצט, און ווירקט אויף יענע הייף,
וואָס ר'האַט פֿאַר לאַנגע יאָרן אַלס שליח
געזען, געקענט און אָפּטמאַל אויך געפֿירט.
ס'אָזוי פֿאַר זיינע אויגן קלאָר די וועלט,
ווי די הצלחה פֿון זיין אייגן לאַנד.
ווען מ'זעט אים עפיס אויפֿטון, לויבט מען אים,
און פֿרייט זיך, ווען די צייט אַנטפלעקט, וואָס ער
האַט פֿאַרויס, לאַנג, אין שטילן פֿאַרגעברייט.
בישטאָ קיין שענערס אויף דער וועלט צו זען,
ווי ווען אַ פֿירשט רעגירט זיין לאַנד מיט חכמה,
און ס'לאַנד, וווּ יעדער פֿאַלגט מיט שטאַלץ זיין ווונק,
און יעדער מיינט, ער דינט נאָר זיך אליין.

ווייל ס'ווערט באַפֿוילן אים נאָר וואָס ס'איז רעכט.

לעאַנאַרע

ווי בענק איך הייס, צו זעען יענע וועלט
גאַנץ נאָנט אַמאָל.

אַלפֿאַנס

אודאי מיטצושאַפֿן?

ווייל קוקן בלויז וועט לעאַנאַרע נישט.
עס וואָלט גאַנץ שיין געווען, מיין טייערע,
ווען מיר אויך וואָלטן אין דעם גרויסן שפּיל
די צאַרטע הענט אַמאָל געמישט. איז וואָר?

לעאַנאַרע

(צו אַלפֿאַנס)

דו ווילסט זיך רייצן? ס'וועט דיר נישט געלונגען.

אַלפֿאַנס

איך בין דיר שולדיק נאָך פֿון אנדרע טעג.

לעאַנאַרע

בו גוט, וועל איך היינט בלייבן דיין בעל-חוב.
האַב נישט פֿאַראַיבל, שטער מיר נישט באַם פֿרעגן!

(צו אַנטאַניאַ)

האַט ער אַ סך געטון פֿאַר די נעפֿאַטן?

אַנטאַניאַ

נישט ווייניקער, נישט מער אויך, ווי ס'איז רעכט.
ווער ס'האַט די מאַכט, און ווייסט די זייניקע
נישט צו פֿאַרזאָרגן, איבער דעם האָט אויך
דאָס פֿאָלק צו וויינען. שטיל און מיט אַ מאָס
נוצט זיינע לייט גרעגאַר, און דער מלוכה,
אין וועלעכער זיי דינען טריי; אזוי

איז ער איינזעגט די ביידע חובות יוצא.

טאָסטאָ

געניסט די וויסנשאַפֿט, געניסט די קונסט
זיין שוין? צי טוט ער אויכעט נאָך דעם משל
פֿון גרויסע פֿירשטן פֿון די אלטע צייטן?

אַנטאַניאַ

ער ערט די וויסנשאַפֿט, ווי ווייט זי לערנט
רעגירן די מלוכה, פֿעלקער קענען.
ער שעצט די קונסט, ווי ווייט זי צירט, פֿאַרשענערט
זיין רוים, און מאַכט פֿאַלאַץ און טעמפל
צו ווונדעררווערק פֿאַר ד'אויגן פֿון דער וועלט.
קיין לידיקגיין טאָר אין זיין נאָנט נישט זיין!
און וואָס ס'וויל גילטן, דאָס מוז שאַפֿן, דיגען.

אַלפֿאַנט

און מיינסטו, אז מיר וועלן דאָס געשעפֿט
א באַרד אויך ענדיקן? זיי זאָלן נישט
צולעצט אויך דאָס אָון יענץ אין וועג אונדו לייגן?

אַנטאַניאַ

צופֿיל וואָלט איך געמוזט מיך טועה זיין,
אז ס'זאָל דעם דאָזיקן שטרייט דיין אונטערשריפֿט
און ווייניק בריוו נישט פֿטרן אויף תמיד.

אַלפֿאַנט

טאָ לויב איך מיר די זאָיקע לעבנס-טעג
פֿאַר אַ געוויין-און גליקצייט פֿון מיין לעבן.
צעברייטערט זע איך מיינע גרעניץ-סלופֿעס,
און ס'לאַנד להבא זיכער. אַן מלחמה
האַטטו באַוויזן דאָס. אַ בירגער-קרין
האַטטו פֿאַרדינט דיר. ס'זאָלן אונדזרע פֿרויען
פֿון ערשטן דעמבע-גריין אין שענסטן מאַרגן

דיר פֿלעכטן זי און אויף דיין קאָפּ דיר אָנטון.
 דערווייל האָט אויכעט טאַססאַ מיך באַרייכט:
 פֿאַר אונדז ירושלים איינגענומען,
 און אַט אַזוי די קריסטנוועלט פֿאַרשעמט,
 אַ ציר אין ווייטקייט. און גאַר הויך געשטעלט,
 דעדגרייכט מיט פֿרישן מוט און גרויס העמדה.
 פֿאַר זיין באַמיונג זעסטו אים געקריינט.

אַנטאַניאַ

דו מאַכסט אַ רעטעניש מיר קלאָר. באַם קומען
 האָב איך דערזען פֿאַרווונדערט צוויי באַקראַנצטע.

טאַססאַ

זיי דו זעסט דאָ מיין גליק פֿאַר דייע אַויגן,
 וואָלט איך געוואָלט, זאָלסט מיט דעם איינגעם בליק
 מיין האַרץ איך קאָנען זען, ווי ס'איז פֿאַרשעמט.

אַנטאַניאַ

מיר איז עס לאַנג באַקאנט, אז אַלפֿאַנס
 איז אָן אַ צוים באַם שכר-פֿאַרטייל; און דו
 באַקומסט, וואָס יעדער פֿון די זייניקע.

פֿינצעסין

וואָלסטו צוערשט געזען, וואָס ר'האַט באַוווּזן
 וואָלסטו געהאַלטן אונדז פֿאַר צו גערעכט.
 מיר זענען נאָר די ערשטע שטילע עדות
 פֿון עס, וואָס ס'זעט אים צוטיילן די וועלט,
 און צענפֿאַכיק דער עהיד אים פֿאַרגינען.

אַנטאַניאַ

ער איז דורך אייך שוין זיכער מיט זיין שם.
 פֿאַר אייער „ישר כח“ פֿאַלן ספֿאַנות.
 נאָר זאָגט, ווער האָט געלייגט דען אויף דעם שטערן

פֿון אַרײַקסט דעם קראַנץ?

לעאַנאַרע

די דאָזיקע האַנט.

אַנטאַניאַ

און זי האָט ווילגעטאַן! ער פֿאַסט אים שײן,
ווי נישט קיין לאַרבער וואָלט זיך אים געפֿאַסט.
ווי עס באַדעקט איר האַרציק רייכע ברוסט
די טבע מיט אַ פֿאַרביק גרינעם קלייד,
אַזוי הילט ער אויך אַלץ, וואָס דאַרף באַ מענטשן
געערט געהאַלטן זיין און ליבגעמאַכט,
אין בליענדיקן מאַנטל פֿון די מעשות.
צופֿרידנהייט, געניטשאַפֿט און פֿאַרשטאַנד,
דעם מוחס מאַכט, דער גוסט און ריינער הוש
פֿאַרן אמת-גוטן, ווייזן-אויס אין זיין
געזאַנג פֿערזענלעך און פֿאַרגייסטיקט, זיך
זוי אונטער בלומען-ביימער אויסצורוען,
באַדעקט פֿון שניי פֿון לייכטע בליונגען,
באַקראַנצט פֿון רויון, און אַרום זיי שפּילן
אין פֿרייען כּשוף-טאַנץ די אַמאַרעטן.
דאָס וואַסער, וואָס גייט איבער, רוישט דערביי
און ווייזט אונדז אַלערליי ווונדערפֿיש.
פֿון אויסטערלישע פֿייגל איז די לופֿט,
פֿון פֿרעמדע סטאַדעס, וואַלד און פֿעלד דערפֿולט.
לצנות לויערט האַלב-פֿאַרדעקט אין גרין,
די חכמה לאָזט זיך פֿון אַ גאַלד'נעם וואַלן
פֿון צייט צו צייט מיט הויכע שפרוכן הערן,
בשעת דער דמיון שטורעמט אין שיגעון
מיט ווילדער מאַכט דורך צאַרטע האַרפֿן-סטרונעס
און האַלט זיך דאָך דערביי אין שענסטן טאַקט.
ווער ס'מעג זיך נעבן דאָזיקן מאַן נאָך מעסטן,
פֿאַרדינט שוין פֿאַר זיין וואַגעניש דעם קראַנץ.
פֿאַרגיט מיר, ווען איך פֿיל מיך באַלד נחפֿעל,

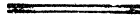
פֿאַרטון באַלד אין די עולמות עליונים,
און איך פֿאַרגעס מיך וואָס און וווּ איך רעד.
ווייל אַלע די פֿאַעטן און די קרענץ,
דאָס אויסטערלישע יום-טובֿ-קלייד, דאָס שיינע,
ברענגט מיך פֿון זיך אַרויס אויף פֿרעמדן לאַנד.

פֿרינצעסין

דער וואָס קאָן שעצן איין פֿאַרדינסט, דער וועט
דאָס זַנד'רע אויך נישט איגנאָרירן. דו
זאָלסט אונדו אַמאָל אין טאַססאָס לידער ווייזן,
וואָס מיר האָבן געפֿילט און דו דערקענסט.

אַלפֿאַנס

קום מיט מיר אַנטאָניאַ! איך האָב דיר נאָך
אַ סך צו פֿרעגן, וואָס מיר ווילט זיך וויסן.
דערנאָך זאָלסטו שוין קערן צו די פֿרויען
ביזן ס'וועט די זון פֿאַרגיין. קום! זייט געזונט!

צווייטער אַקט.

זאל.

ערשטע סצענע.

פרינצעסין, טאכסאָ.

טאכסאָ

נישט זיכער גייען מיינע טריט דיר נאָך.
אַ פֿירשטיין, און מחשבות אָן אַ שיעור
און סדר רירן זיך אין מיין נשמה.
מיר דאַכט זיך, אַז מיר ווינקט די איינזאַמקייט,
און שושקעט ליבלעך: קום, איך וועל די טפֿקות
דיר פֿון דער ברוסט פֿונאַנדערבינדן, פֿריינט.
נאָר ווי איך וואַרף אַ בליק אויף דיר און ווי
מיין אויר, וואָס האַרכט, פֿאַרנעמט דיין ליפּס אַ וואָרט.
ווערט אַרום מיר אַרום אַ נייער טאַג
און אלע שטריק צעפֿאלן זיך פֿון מיר.
איך וויל דיר מודה זיין, אַז ס'האַט דער מאַן,
וואָס אומגעריכט איז צו אונדז צוגעקומען,
נישט זאַנפֿט מיך פֿון מיין שיינעם טרוים דערוועקט.
זיין גייסט אין זיינע ווערטער האַבן מיך
אַזוי געטראָפֿן, אַז איך פֿיל מיך מער

זוי תמיד היינט צעריסן, און אויפסניי
אין סתירות ראנגל איך מיט זיך אליין.

פרינצעסין

אועמעגלעך איז עס, אז אן אלטער, פריינט,
וואָס האָט זיין צייט אין ווייטער פֿרעמד פֿאַרבראַכט,
זאָל אין דער רגע, ווען ער זעט אונדז ווידער,
מיט אונדז זיך תיכף פֿילן ווי אַמאָל.
ער איז באַ זיך אין האַרצן גאַר נישט אַנדערש.
לאַז אונדז מיט אים אַ צוויי דריי טאַג נאָר לעבן
און אונדזרע סטרונעס סטראַיען זיך צונויף
ביז זיי פֿאַרבינדט אַ שיינע האַרמאָני
אויפֿסניי צו מזל. ווען ער וועט דערקענען
פֿון נאַנט אויך, וואָס דו האָסט אין דער דאָזיקער
צייט

געשאַפֿן, וועט ער דיך אוודאי שטעלן
מיט יענעם דיכטער גלייך, וואָס איצט האָט ער
געשטעלט אַנטקייגן דיר אים ווי אַ ריז.

טאָסאָ

אַך, פֿירשטיין, אז איך האָב געהערט פֿון אים
דאָס לויב פֿון אַריאַסט, האָט מיך געפֿרייט
מער ווי דאָס וואָלט באַליידיקט מיך. ס'אָ טרייסט
פֿאַר אונדז, צו הערן רימען יענעם מאַן,
וואָס שטייט אַלס משל גרויס פֿאַר אונדזרע אויגן.
מיר קענען זיך אין שטילן האַרצן זאָגן:
דערגרייכסטו נאָר אַ חלק פֿון זיין ווערט,
איז אויך דער חלק פֿון זיין שם דיר זיכער.
ביין, וואָס מיין האַרץ צום טיפֿסטן האָט באַוועגט,
און וואָס נאָך איצט מאַכט פֿול מיר די נשמה,
דאָס זענען די געשטאַלטן פֿון דער וועלט,
וואָס דרייט זיך לעבעדיק אָן רו און ווילד
אַרום דעם גרויסן, איינציק קלוגן מאַן,
און פֿירט-אויס יענעם אָפֿגעמאַסטנעם וועג.

וואָס ס'וואָגט דער האַלבגאָט אָנצוצייכנען איר.
 כ'האַב נייגעריק געהאַרכט, מיט פֿרייד פֿאַרנומען
 די זיכרע ווערטער פֿון געניטן מאַן.
 נאָר אַך! וואָס מער איך האָב געהאַרכט, אַלץ מער
 בין איך באַ מיר אַליין אַראָפּ, אין שרעק
 נישט צו פֿאַרשווינדן ווי באַם פֿעלד דאָס עכאַ,
 וואָ גאַרנישט צו פֿאַרלירן זיך, וואָ נאַכקול.

פֿרינצעסין

און ד'האַסט ערשט אויסגעוויזן ריין צו פֿילן,
 ווי העלד און דיכטער לעבן בייאַנאַנד,
 ווי העלד און דיכטער איינס דאָס אַנדערע זוכט,
 און קיינער דאַרף מקנא זיין דעם אַנדערן?
 ס'איז שיין דער אויפֿטו, וואָס פֿאַרדינט אַ ליד,
 נאָר שיין איז אויך, ס'עשירות פֿון די מעשים,
 דורך ווירד'קע לידער צו די דורות ברענגען,
 באַנגיגן דיך צום ווילדן גאַנג פֿון וועלט
 זיך צוצוקוקן ווי פֿון שטיין ברעג
 פֿון קליינעם לאַנד אויס, וואָס פֿאַשירמט דיך!

טאַסטאַ

האַב איך נישט דאָ צוערשט געזען פֿאַרחידושט
 ווי הערלעך מען באַלוינט אַ מוטיקן מאַן?
 אַ ייגל נאָך בין איך אַהער געקומען
 צו יענער צייט, ווען יום-טוב איבער יום-טוב
 האָט אויסגעוויזן פֿון פֿעראַראַ דעמאָלט
 צו מאַכן פֿאַר אַ מיטלפונקט פֿון כבוד.
 אַ! ווי איז דעמאָלט שיין געווען צו זען!
 דעם ברייטן פּלאַץ, וווּ ס'האַט זיך אין איר גלאַנץ
 געשיקטע גבורהשאַפֿט געזאָלט באַווייזן,
 האָט איינגעצוימט אַ סביבה, וואָס אַזעלכע
 וועט נישט צום צווייטמאַל די זון באַלייכטן!
 דאָ זענען ענג געזעסן ד'ערשטע פֿרויען
 אין ד'ערשטע מענער דאָ פֿון אַנדזער צייט.

פֿאַרחדושט איז דער בליק זיי דורכגעפֿלויגן.
מען האָט גערופֿן: האָט דאָס היימלאַנד זיי
דאָס איינע, שמאַלע, ים-אַרומגענומענע
אַהערגעשיקט. איינינעם זענען זיי
דאָס שענסטע בית-דין, וואָס האָט איבער כבוד,
פֿאַרדינסט און צניעות ווען געזאָגט אַ משפט.
צייַסטו זיי איינציקווייז, טרעפֿסטו נישט איינעם
וואָס וואָלט זיך דאַרפֿן פֿאַר זיין שכן שעמען!
עס עפֿענען זיך דעמאָלט אויף די שראַנקן:
עס בריקען פֿערד, עס גלאַנצן העלם און שילד,
עס שטופן זיך די פּאָזשן, ס'טיט אַ שמעטער
טרומייטער-שאַל, עס ברעכן זיך די לאַנצן
די פּאַנצערס קלינגען-אויף, און קנולען שטויב
פֿאַרהילן, אויף אַן איינציקן אויגנבליק,
דעם זיגערס כבוד, דעם באַזיגטנס בושה!
אַ לאַז פֿאַרציען מיך אַ פֿאַרהאַנג איצטער
אַריבערן גאַנצן גאַר צו העלן בילד,
מיר זאָל זיך אין דער דאָקער שיינער רגע
מיין אומווערט נישט צו שטאַרק צו פֿילן געבן.

פּרינצעסין

ווען יענע איידלע סביבה, יענע מעשים
האַבן צו מי און שטרעבן דיך באַגייסטערט,
האַב איך, מיין יונגער פֿריינט, צו גלייכער צייט,
די פּריוו פֿון צרות אויסגעהאַלטן שטיף.
די יום-טובֿ-טעג, וואָס דו לויבסט מיר זיי אויס
און כ'האַב געהערט זיי הונדערט צונגען לויבן
נאָך לאַנג דערנאָכדעם, האָב איך נישט געזען.
באַם עטילן אָרט, ווהיין ס'האַט דורכרייסן
זיך נישט געקאַנט דאָס לעצטע ווידערקול
פֿון פֿריידן, האָב איך געמוזט יסורים
און טרויריקע מחשבות איבערקומען.
מיט ברייטע פֿליגל האָט פֿאַר מיר געשוועבט
דאָס בילד פֿון טויט, און האָט פֿאַר מיר פֿאַרדעקט

דעם אויסבליק אין דער שטענדיק נייער וועלט.
 פאמעלעך נאָר האָט זיך דאָס בילד דערווייטערט,
 און מיך געלאָזט, ווי דורך אַ פּלאַר, די פּאַרבן
 פֿון לעבן, בלאַס, נאָר אָנגענעם, דערזען,
 און זיינע פּאַרמען ווידער זאָנפֿט זיך רירן.
 און צוגעהאַלטען נאָך פֿון מיינע פֿרויען,
 בין איך צום ערשטנמאַל אַרויסגעטרעטן,
 האָט זיך לוקרעציאַ פֿול פֿרייעכקייט
 גענענט און דיך געפֿירט דאָן באַ דער האַנט.
 דו ביסט געווען דער ערשטער, וואָס איז מיר
 אין נייעם לעבן אומבאַקאַנט באַגעגנט.
 איך האָב אַ סך געהאַפֿט פֿאַר דיר און מיר.
 ס'האָט אָנדזו ביז איצט די האַפֿנונג נישט גענאַרט.

טאַסאַ

און איך, וואָס בין, פֿאַרטייבט פֿון דעם געטומל
 פֿון מענטשן-רעש, געבלענדט פֿון אַל דעם גלאַנק
 און אויך פֿון דער און יענער לייַדנשאַפֿט
 באַוועגט, געגאַנגען באַ דיין שוועסטערס זייַט
 אַ שווייגנדיקער דורך דעם שטילן שלאָס,
 און בין געטרעטן אין דעם צימער, וווּ
 געלענט אויף דייַנע פֿרוין, האָסטו זיך מיר
 באַוויזן; וואָס פֿאַר אַ מאַמענט! פֿאַרגיב!
 זוי אַ פֿאַרכישופֿטן היילט מיט איר נענט
 די גאַטהייט פֿון זיין שיכרות און שיגען;
 אזוי האָט מיך פֿון יעדער פֿאַנטאַזי,
 פֿון יעדער תּאוה, יעדן פֿאַלשן דראַנג,
 דיין ערשטער בליק מיט אייַנמאַל אויסגעהיילט.
 ווען אומגעניט פֿלעגט פֿריער אָפֿט דער חשק
 צו טויזנט קלייַניקייטן זיך פֿאַרלירן,
 האָב איך פֿאַרשעמט זיך אומגעקערט אין זיך,
 און מיך געלערנט וואָס ס'איז ווערט צו וועלן.
 אזוי זוכט מען אומזיסט אין זאַמד פֿון ים
 נאָך יענער פֿערל, וועלכע רוט פֿאַרבאַרגן.

פארשלאָסן ערגעץ אין די שטילע שאָלן.

פרינצעסין

ס'האָט צינגעהויבן דאָן אַ שיינע צייט,
און וואָלט דער הערצאָג פֿון אורבינאָ נישט
אָוועקגעפירט די שוועסטער, וואָלטן יאָרן
אין אומגעשטערטן גליק פֿאַר אונדז אָוועק.
אַצינדערט פֿיל' מיר ווי אונדז פֿעלט היינט אָפּ
די פֿרייעכקייט, דאָס האַרץ פֿול מוט און לעבן,
דער רייכער וויץ פֿון יענער ליבער פֿרוי.

טאַכטאָ

איך ווייס גאַנץ ווייל, אז ס'האָט, זינט יענעם טאָג,
וואָס זי האָט זיך מיט אונדז געזעגנט, דיר
קיין מענטש געקאָנט די ריינע פֿרייד פֿאַרבייטן.
ווי אָפּט האָט דאָס מיין ברוסט צעזעצט! ווי אָפּט
האָב איך דעם וואַלד געקלאָגט מיין לייד מיט דיר!
אַן! האָב גערופֿן איך, האָט נאָר די שוועסטער
דאָס גליק, דאָס רעכט דער טייערער אַלץ צו זיין?
האָט קיין האַרץ מער די ווערט, זי זאָל זיך אים
געטרויען, איז דען קיין געמיט געשטימט
אַזוי ווי אירס? איז גייסט און וויץ פֿאַרלאָשן?
איז דען די איינע פֿרוי ווי גוט זי איז
געווען, געווען דען אַלץ? פֿאַרגיב! אַ פֿירשטין;
איך האָב געקלערט אמאָל אָן זיך אליין
און זיך געוונטשט, דיר עפעס צו באַטייטן;
און נישט קיין סך, אַ ביסל כאַטש, מיט מעשים,
מיט ווערטער נישט, אין לעבן דיר צו ווייזן
ווי שטיל ס'איז זיך מיין האַרץ דיר מוסר-נפש.
נאָר ס'איז מיר נישט געלונגען, און איך האָב
געטון אין טעות אָפּט, וואָס ס'האָט געמוזט
דיר ווייטן, כ'האָב באַליידיקט דעם, וואָס ד'האָסט
באַשיצט, פֿאַרפלאַנטערט דאָס, וואָס ד'האָסט געוואָלט
ס'זאָל אַיפֿגעבונדן ווערן, און אַזוי

הָאָב איך מיט יעדער רגע, וואָס איך האָב
געוואָלט דערנענטערן זיך, געפֿילט זיך ווייטער.

פֿרינצעסין

איך האָב דיין גוטן ווילן קיינמאָל נישט
שׂעכט אָפּגעשאצט און ווייס ווי שטארק דו ביסט.
באמיט אַלץ זיך אַליין צו שאַטן; שטאַט
וואָס זי ווייסט גלייך מיט יעדן ווי צו לעבן,
קאָנסטו דיך נאָך אזויפֿיל יאָר אפֿילו
נישט מיט אַ פֿריינט געפֿונען.

טאַסאַ

רעד אויף מיר!
נאָר ענטפֿער מיר דערנאָך, וווּ איז דער מאַן,
די פֿרוי, וואָס כִּמעג מיט איר מִך וואַגן ווי
מיט דיר, פֿון פֿרייען האַרץ אַרויס צו רעדן?

פֿרינצעסין

וואָלט דיך באַדאַרפֿט מיין ברודער איבערענטפֿערן.

טאַסאַ

ער איז מיין פֿירשט! נאָר מיין נישט, אז מיין האַרץ
בלאָזט מיר דער ווילדער דראַנג פֿון פֿרייהייט אָן.
דער מענטש איז נישט געבוירן פֿריי צו זיין,
און פֿאַר דעם איידלען איז קיין שענער גליק,
ווי יענעם פֿירשט, וואָס ער פֿאַרערט, צו דינען.
און אַט אזוי איז ער מיין האַר און כִּפֿיל
דעם גאַנצן תּוֹך פֿון אַט דעם גרויסן וואָרט.
איך מוז מִך לערנען שווייגן, ווען ער רעדט,
און טון, ווען ער געביט, מעג האַרץ און שכל
זיך אויפֿלענען אַ קעגן זיינע רייד.

פֿרינצעסין

ס'איז באַ מיין ברודער קיינמאָל נישט דער פֿאַל.

היינט ווען אַנטאַניאַ איז ווידער דאָ,
האַסטו אַ נייעם קלוגן פֿריינט אין אים.

טאַסטאַ

כ'האַב עס געהאַפֿט, נאָר איצט פֿאַרצווייפֿל איך שיר.
ווי נייטיק וואָלט געווען מיר זיין פֿאַרקער,
זיין עצה מיר אין טויזנט פֿאַלן נוצלעך!
כ'קען זאָגן, ער האָט אַל דאָס, וואָס מיר פֿעלט.
נאָר — האָבן אַלע געטער זיך פֿאַרוואַמלט
מתנות אים צו ברענגען צו זיין וויג, —
דאָך האָבן אויסגעפֿעלט די גראַציען,
און וועמען זייער חן וועט איינמאַל פֿעלן,
דעם מעג אַ טך באַזיצן, געבן פֿיל,
דאָך לֵאָזט זיך קיינמאַל אויף זיין בוועם רוען.

פֿרינצעסין

דאָך לֵאָזט זיך אים פֿאַרטרויִן. דאָס איז אַ סך!
דו מוזט פֿון איינעם נישט פֿאַרלאַנגען אַלץ,
און דער האַלט זיכער, וואָס ער זאָגט דיר צו.
ערשט ווען ער האָט זיך פֿאַר דיין פֿריינט ערקלערט,
זאָרגט ער פֿאַר דיר, וווּ דו פֿעלסט דיר אפֿילו.
איר מוזט פֿאַרבונדן זיין! איך חנפה מיר,
דאָס שיינע ווערק אין קורצן אויסצופֿירן.
נאָר שטעל דיך נישט אַקעגן, ווי דיין טבע.
אַזוי איז עס געווען מיט לעאַנאַרען;
ז'איז חנעוודיק און פֿיין, מיט איר לֵאָזט לייכט
זיך לעבן, און מיט איר אויך האָסטו נישט
געוואָלט, ווי ז'האַט געוונטשן, נענטער איינגיין.

טאַסטאַ

כ'האַב דיך געפֿאַלגט, ווען נישט וואָלט איך געווען.
דערווייטערט זיך פֿון איר, שטאַט זיך דערנענטערן.
אַזוי מין ליב ווי זי קאָן זיך באַזייען, —
איך ווייס נישט ווי דאָס איז — האָב איך נאָר זעלטן

געקאנט מיט איר גאנץ אָפּנהאַרציק זיין.
כאַטש זאיז מכוון גוטס צו טון די פֿריינט,
מ'פילט די כּונה און מען ווערט פֿאַרשוויגן.

פּרינצעסין

אויף אַט דעם וועג וועל'מיר דאָך קיינמאַל נישט
געפֿינען זיך חברים, טאַססאַ, ס'פירט
די סטעזשקע אונדז דורך איינזאַם-פּוסטע קוסטעס,
דורך שטילע טאַלן אומצווואַנדערן; מער
און מער פֿאַרציט זיך דאָס געמיט און שטרעבט,
די גאַלד'נע צייט, וואָס פֿעלט אים אָפּ פֿון דרויסן,
באַ זיך אין האַרצן ווידער צו באַנייען,
ווי ווייניק אויך עס גיט דער פּרווה זיך איין.

טאַססאַ

אַ וואָסער וואָרט רעדסטו אַרויס, מיין פֿירשטין,
די גאַלד'נע צייט, וווּ איז זי דען אַנטרונען?
וואָס ס'בענקט אַ יעדעס האַרץ נאָך איר אומזיסט!
ווען ס'האַבן אויף דער פֿרייער ערד זיך מענטשן
ווי לוסטיקע סטאַדעס באַם גענוס פֿאַרשפּרייט;
ווי ס'גיט אַן אַלטער בוים אויף בלומען-לאַנקע
דעם פּאַסטוך און דער פּאַסטושקע זיין שאַטן,
און יינג'רע קוסטעס שלענגלען צאַרטע צווייגן
אַרום אַ בענקשאַפֿטלעכער, טרייער ליבשאַפֿט;
ווי אויף זיין אייביק ריינעם זאַמה האָט שטיל
אַ ווייכער שטראָם די נימף אַרומגענומען,
ווי אין דעם גראָז, אָן גיפֿט, האָט זיך די שלאַנג
פֿאַרן גייער גיך באַהאַלטן, און דער פֿאַון,
איז, באלד פֿון מוטיקן מאַן באַשטראַפֿט, אַנטרונען;
ווי יעדער פֿויגל אין דער פֿרייער לופֿט,
און אויף דער ערד אַ יעדע חיה האָט
דערמאַנט: עס איז באַוויליקט, וואָס געפֿעלט.

פרינצעסין

מיין פריינט! זי איז פֿאַרביי די גאַלדנע צייט,
נאָר ס'ברענגען זי די גוטע נאָך צוריק.
זאָל איך דיר מודה זיין מיין אייגע דעה:
די גאַלדנע צייט, וואָס ס'פֿלעגט דער דיכטער אונדז
מיט איר צו חנפֿענען, איז דאָכט זיך מיר
געוועזן אזוי ווייניק, ווי ז'איז היינט.
און אויב ז'איז יאָ געוועזן, איז אזוי
ווי זי קען היינט אויפֿסניי אונדז ווידער ווערן.
נאָך טרעפֿן נאָנטע הערצער זיך צונויף
און טיילן זיך מיטן תענוג פֿון דער וועלט:
אין אונדזער מאָטטאָ ענדערט זיך, מיין פֿריינט,
איין וואָרט בלויז: ס'איז באַוויליקט, וואָס עס פֿאַסט:

טאַסטאָ

ווען ס'וואָלט פֿון גוטע איידלע מענטשן נאָר
אַ בת-דין אויפֿגעשטאַנען און פֿאַרענטפֿערט,
וואָס ס'פֿאַסט זיך! שטאָט אז ס'זאָל אַ יעדער מיינען,
אז דאָס איז פֿאַסיק, וואָס ס'איז נוצלעך אים.
מיר זעען דאָך דעם שטאַרקן און דעם קלוגן,
שטייט אַלץ צום פֿנים, ער גיט נאָך זיך אַלץ.

פרינצעסין

וויילסטו דערגיין גענייטיק, וואָס עס פֿאַסט,
טאָ פֿרעגושע נאָר באַ איידלע פֿרויען נאָך.
ווייל זיי גייט עס אַממייסטן דאָך אין דעם,
אז אַלאַדינג, וואָס געשעט, זאָל שייך זיך פֿאַסן.
די גוטע מידות נעמען מיט אַ מויער
דאָס צאַרטגעבויטע פֿרויען-מין אַרום;
ווי איידלע פֿירונג הערשט, דאָרט הערשן זיי,
און דאָרט, ווי עזות הערשט, באַטייט זי גאַרנישט
און ווען דו וועסט באַ ביידע מינים פֿרעגן:

זאך פרייהייט שטרעבט דער מאן, דאָס ווייב נאָך
מידות טובות.

טאָסטאָ

דוֹרפֿסט אונדז רוי, אָן האַרץ, און אומגעצוימט?

פרינצעסין

נישט דאָס! נאָר איר שטרעבט נאָר נאָך ווינטע
גליקן.

און מיט געוואָלט מוז אייער שטרעבן גיין.
איר וואָגט עס, פֿאַר דער אייביקייט צו שאַפֿן,
בשעת מיר וואָלטן בלויו אָן איינציק גליק
אַ נאָנטס און אָפּגעמאַסטנס האָבן דאָ,
און ווינטשן זיך, עס זאָל באַ אונדז זיך האַלטן.
מיר זענען מיט קיין מענער-האַרץ נישט זיכער,
ס'מעג זיין אונדז ווי אזוי נאָך אָפּגעגעבן.
קורצדויריק איז די שיינקייט, וואָס פֿון איר
ווייזט איר נאָך אויס צו האַלטן. דאָס, וואָס בלייבט
אַ חוץ דער שיינקייט, איז פֿאַר אייך ווי טויט.
ווען ס'וואָלטן מענער זיין, וואָס קאָנען שעצן
אַ פֿרויענהאַרץ, און וואָלטן עס דערקענט
וואָס פֿאַר אַ טייערן אוצר פֿון געטריישאַפֿט
און ליבע ס'קאָן אַ פֿרויענהאַרץ פֿאַרמאַגן;
ווען דער זיכרון פֿון די שענסטע שעהן
וואָלט אייך אין האַרצן לעבעדיק געבליבן;
ווען אייער בליק, וואָס קוקט דורך אלץ דאָך
דורך,

וואָלט דורכגעקוקט אויך דורך דעם שלייער, וואָס
די עלטער און די קראַנקהייט וואַרפט אויף אונדז;
ווען דער רשות, וואָס דאַרף צו מאַכן רויק,
וואָלט נישט געמאַכט אייך חשק צו אַ פֿרעמדגוט;
וואָלט זיך פֿאַר אונדז אַ שיינער טאָג באַוווּזן,
מיר וואָלטן אַונדזער גאַלדציט דאָן באַגאַנגען.

טאָסטאָ

דו זאָגסט מיר ווערטער, וואָס דערוועקן ביי
האַלב שוין אַנטשלאָפֿנע זאָרגן אין מיין ברוסט.

פֿרינצעסין

וואָס מיינסטו, טאָסטאָ? רעד נאָר פֿריי מיט מיר!

טאָסטאָ

איך האָב שוין אָפֿט געהערט, און די טעג ווידער
האַב איך געהערט דאָס, און ווען נישט, וואָלט איך
אַליין געקלערט דאָס: איידלע פֿירשטן שטרעבן
זאָלט זייער זיין! און וואָס מיר זען עט קומען,
דאָס שרעקט אונדז תמיד, און פֿאַרשאַפֿט אונדז זאָרג.
פֿאַרלאָזן וועסטו אונדז, עס גייט נישט אַנדערש;
נאָר ווי דאָס צו דערטראָגן, ווייס איך נישט.

פֿרינצעסין

אין אַט דער רגע דאָגהט נישט דערפֿאַר.
כװאַלט זאָגן שיער: אויף תמיד דאָגהט נישט.
דאָ בין איך גערן, גערן וויל איך בלייבן;
נאָך ווייס איך נישט קיין שידוך, וואָס מיך לאָקט;
און ווען איר ווילט מיך יאָ באַ זיך פֿאַרהאַלטן,
טאָ לאָזט עס מיך דורך אחדות זען, און מאַכט
אַליין זיך גליקלעך און מיט זיך אויך מיך.

טאָסטאָ

אַ לערן מיך, דאָס מעגלעכע צו טון!
דיר שענק איך אַלע מיינע טעג אַוועק.
ווען ברייט צעבלוט מיין האַרץ זיך, דיר צו
דאַנקען

און דיך צו רימען, דעמאָלט פֿיל איך ערשט
דאָס ריינסטע גליק, וואָס מענטשן קאַנען פֿילן.
דאָס העכסטע ווער איך נאָר אין דיר געוואָר.

דאָס מאַכט דעם חילוק צווישן ד'ערדן-געטער
 און אַנדערע מענטשן, ווי פֿון גרויסן גורל
 אַ חילוק איז צום ווילן און באַראַט
 אפילו פֿון די קלוגסטע מענער. ס'רוב
 ווען מיר זען מעכטיק כוואַליעס איבער כוואַליעס,
 לאַזט איר ווי לייכטע וועלן פֿאַר די פֿיס
 פֿאַרביי פֿאַררוישן אומבאַמערקט, הערט נישט
 דעם שטרעם, וועלכער וואַרפט אונדז צו דער ערד.
 פֿאַרנעמט נישט אונדזער יאָמערן און לאַזט,
 אזוי ווי קינדער אונדז, ווי אַרמע קינדער,
 מיט זיפֿצן און געשריי די לופֿט דערפֿולן.
 דו האַסט מיך אָפֿט, אַ געטלעכע, געליטן,
 און ווי די זון האַט מיר דיין בליק דעם טוי
 פֿון מיינע אויגנס ברעמען אָפגעטרוקנט.

פרינצעסין

און ס'דאַרף אזוי צו זיין, וואָס ס'קומען דיר
 די פֿרויען ליב אַקייגן. ס'הייבט דאָך ביז
 אין הימל זייער מין אַרויף דיין ליד.
 צאָרט אָדער העלדיש, האַסטו זיי געוואַכט
 אונדז אויסצומאַלן ליב און איידל שטענדיק.
 און ווען אַרמידע מאַכט זיך ווענס פֿאַרהאַסט,
 בעט אונדז איר ליבע און איר-חן באַלד איבער.

טאַססאַ

און וואָס עס קלינגט אויך אָפּ באַ מיר אין ליד,
 בין איך דאָס איינער, איינער שולדיק נאָר!
 מיר שוועבט קיין גייסטיק בילד אַ נישט באַשטימטס,
 פֿאַר מיין נשמה, וואָס אַט קומט עס נאָנט
 אין ריזנגלאַנץ, און ציט זיך אָפּ אַבאלד.
 מיט מיינע אויגן האַב איך עס געזען,
 דאָס משל-בילד פֿון צניעות און פֿון שיינעם,
 וואָס כ'האַב נאָך איר געשאַפֿן, דאָס וועט בלייבן
 די העלדנליבע טאַנקערעדס צו כלאַרינדן.

ערמיניעס שטיל און נישט באמערקט געטריישאפט.
 ס'פראָגניעס גרויסקייט און אָלינדעס נויט,
 דאָס זענען נישט קיין שאַטנס פֿון אַ דמיון,
 זיי זענען אייביק, ווייל זיי זענען אמת.
 און וואָס האָט מער דאָס רעכט צו גיין אויף דורות,
 און זאָל השפעות אין דער שטיל צעשפרייטן,
 ווי די געפֿילן פֿון אַן איידלער ליבע,
 אין האַרץ פֿון ליד אַריינגעלייגט בסוד?

פרינצעסין

און ווען איך זאָל דיר נאָך אַ מעלה זאָגן,
 וואָס, איי מען זעט, נארט אויס פֿאַר זיך דאָס ליד?
 עס ציט אונדז צו אַלץ מער, מיר הערן זיך
 אין זינגען איין, און ס'דאַכט אונדז מיר פֿאַרשטייען,
 וואָס מיר פֿאַרשטייען, קאָן מיר נישט נישט-לויבן.
 און ס'נעמט אַזוי צולעצט דאָס ליד אונדז איין.

טאָסאָ

וואָס פֿאַר אַ הימל עפֿענסטו פֿאַר מיר,
 אַ פֿירשטין! מאַכט מיך אָט דער גלאַנץ נישט בלינד.
 טאָ זע איך אימגעריכט אַן אייביק גליק
 אויף גאָלדנע שטראַלן ווי פֿון הימל קומען.

פרינצעסין

נישט ווייטער טאָסאָ! ס'איז אַ סך דאָ זאַכן,
 וואָס מ'דאַרף צו זיי זיך מיט אַן אימפעט נעמען;
 און אנדרע קענען אונדזער ווערן נאָך
 דורך איינגעהאַלטנקייט און רעזיגנאַציע.
 דאָס גילט פֿון צניעות און פֿון יענער ליבע,
 וואָס קער מיט איר זיך אָן. דאָס מאַך דיר קלאַר.

צווייטע סצענע.

טאָסטאָ

איז דיר ערלויבט, די אויגן אויפצומאכן?
וואָסטו דיך אומצוקוקן? ביסט אליין!
האַבן די זיילן אויך די רייד פֿאַרנומען?
און האָסט פֿאַר ד'עדות, פֿאַר די שטומע עדות
פֿון העכסטן גליק צו שרעקן זיך? ס'דערהייבט
די זון זיך פֿון דעם נייעם לעבנסטאָג,
וואָס איז צום פֿריערדיקן גאַרנישט גלייך.
די געטין קומענדיק אַראָפּ הייבט שנעל
דאָס מענטשנקינד אַרויף. וואָס פֿאַר אַראָד
שפּרייט ניי זיך פֿאַר מיין אויג? ס'אַראַ מלוכה!
ווי טייער ווערט דער הייסער ווונטש מקוים!
איך האָב צום העכסטן גליק מיך נאָנט געחלוכט
און אָט דאָס גליק גייט איבער אַלע חלומות.
דער בלינדגעבוירנער מעג זיך מאַלן ליכט
און פֿאַרבן ווי ער וויל. באַווויזט זיך אים
דער נייער טאָג, איז'ס אים אַ נייער חוש.
פֿול פֿאַרגעפֿיל און לעבנס־חשק, שיכּור
באַטרעט איך אָט דעם וועג. דו גיסט אַ סך,
דו גיסט, ווי ערד און הימל אונדז מתנות
מיט פֿולע הענט, וואָס גיין פֿאַר רייכקייט איבער
און פֿאַדערסט ווידער, וואָס פֿון מיר צו פֿאַדערן
גיט דיר דאָס רעכט נאָר אָט אזא מין גאָב.
איך זאָל מיך ווייזן מעסיק, איינגעהאַלטן,
און זיך אַזוי פֿאַרדינען דיין פֿאַרטרויען.
פֿאַר וואָס'רע מעשים, האָט זי מיך געוויילט?
וואָס זאָל איך טון, כדי זי ווערט צו זיין?
ס'ט'ס ווערט, ווייל זי האָט דיר געקאָנט פֿאַרטרויען.
אַ, פֿירשטיג, די יינע ווערטער, די יינע בליקן
זאָל אייביק גאַנץ געהייליקט זיין מיין נפש!
אַ, פֿאַדער, וואָס דו ווילסט, ווייל איך בין דיין!

זי זאל מיך שיקן זוכן מי, ספנות,
 און רום אין ווייטע לענדער, זי זאל מיר
 די גאלדנע הארף אין שטילן וואלד דערלאנגען,
 זאל הייליקן מיך צו רו פאר זיך צו פבוד;
 כגעהער איר. זי זאל מיך בילדנדיק באזיצן.
 א-יעדן אוצר היט מיין הארץ פאר איר.
 וואלט א געצייג, א טויזנטפאכיקס מיר
 א גאט געשענקט, וואלט איך קיים אויסגעדריקט
 מיין גרויס פארערונג, וואס איך פיל פאר איר.
 דעם מאלערס פענזעל און דעם דיכטערס ליפ,
 די זיסטע, וואס איז נאר אמאל געווען
 געהאדעוועט אויף האַניק, ווינטש איך מיר.
 פון היינט מאל אן זאל טאססא שוין נישט קיינמאל
 זיך צווישן ביימער, צווישן מענטשן שוואך
 און מרה-שחורדיק פארלירן גער.
 ער איז נישט מער אליין, ער איז מיט די ר.
 א, אז די איידלסטע פון אלע מעשים זאל
 זיך מיר פאר ד'אויגן שטעלן דא, ארומגערינגלט
 פון שרעקלעכע ספנות! כ'וואג מיך צו
 און שטעל דאס גאנצע לעבן איין, וואס כ'האָב
 אצינד פון אירע הענט — די בעסטע מענטשן
 וואלט איך מיר אויפגעפאָדערט פריינט צו זיין.
 כדי אוממעגלעכס מיט אן איידלער עדה
 אויף אירס א וונק און ווילן אויסצופירן.
 פארוואס האָט נישט דיין מויל פארהאלטן דאָס,
 וואָס ד'האָסט געפילט, ביז וואָנעט וואָסט געקאָנט
 אַלץ ווערדיקער צו אירע פֿיס זיך לייגן,
 ווי ד'האָסט שוין אָפגעמאַכט געהאט אין זיך.
 נאָר זאל שוין זיין! פֿיל שענער איז עס, ריין
 און אומפאָרדינט אזא געשאַנק באַקומען,
 ווי האַלב און האַלב צו קלערן, אז מען האָט
 אויך פאָדערן זי געמעגט. קוק אום דיך פריילעך!
 ס'איז אזוי גרויס און פֿרייט, וואָס ס'ליגט פֿאַר דיר,
 אין ס'לאַקט דיך פֿריש א יוגנט פֿול בטחון

צו אומבאקאנטן העלן עתיד היינט! —
 הייב דין מיין ברוסט! אַ הויך פֿון גוטן מזל
 נעם דאָך אַמאָל די דאָזיקע פֿלאַנץ אַרום!
 זי שטרעבט צום הימל, טויזנט צווייגן דרינגען
 פֿון איר אַפֿער, צעווימלען זיך צו פֿלינג.
 אַ, אז זאָל פֿרוכט, אַ אז זאָל נחת ברענגען.
 אז ס'זאָל אַ ליבע האַנט די גאָלד-תּכּשיטין
 פֿון אירע פֿרישע רייכע היליעס ברעכן!

דריטע סצענע.

טאַסאַ, אַנטאַניאַ.

טאַסאַ

זיי מיר געגריסט, גלייך כ'וואָלט דאָס ערשטע מאָל
 אַצינד דערזען דיך! שענער איז מיר קיינער
 נישט אָנגעזאָגט געוואָרן. זיי געגריסט!
 דיר קען איך איצטער און דיין גאַנצן ווערט,
 דיר ביט איך, אָן צו קווענקלען, האַרץ און האַנט
 און האַף, אז דו וועסט מיך אויך נישט פֿאַרשטויסן.

אַנטאַניאַ

גאָר מילד ביטסטו מיר טייערע מתנות,
 און זייער ווערט דערקען איך, ווי איך דאַרף:
 דרום לָאָז מיך וואַרטן איידער כ'נעם זיי אָן.
 איך ווייס דאָך נישט, צי קען אויך איך זיי דיר
 מיט גלייכן אָפּצאָלן. כ'וואָלט גערן וועלן
 נישט כאַפּנדיק און נישט אומדאַנקבאַר אויסזען:
 לָאָז מיך פֿאַר ביידע קלוג און זאָרגזאַם זיין.

טאַסאַ

ווער וועט די קלוגשאַפֿט מוסרן? יעדער שריט
 פֿון לעבן ווייזט ווי שטאַרק זי איז גענייטיק.

צאָר שענער איז עס, ווען אונדז זאָגט דאָס האַרץ,
ווי ס'לאָזט זיך אונדז באַגיין אָן פֿיינער פֿאַרזיכט.

אַנטאַניאַ

אויף דעם זאָל יעדער זיין נשמה פֿרעגן,
ווייל ער אליין דאַרף אָפקומען זיין פֿעלער

טאַסאַ

זאָל זיין אזוי! איך האָב מיין חוב געטון.
דער פֿירשטיגס וואָרט, וואָס ווינטשט זיך אונדז
פֿאַר פֿריינט,

האַב איך פֿאַרערט און דיר מיך פֿאַרגעשטעלט.
צוריק-האַלטן האָב איך מיך נישט געטאַרט,
נאָר אויפֿוואַרפֿן מיך וויל איך זיכער נישט.
צייט און באַקאַנטשאַפֿט הייסן דיר נאָך אפשר
פֿאַרלאַנגען וואַרעמער די גאַב, וואָס איצט
ווערסטו זי קאַלט פֿון זיך, פֿאַרשטויסט זי שיר.

אַנטאַניאַ

דעם איינגעצוימטן רופֿן אָפֿטמאָל קאַלט
די לייט, וואָס האַלטן זיך פֿאַר וואַרעמער פֿון יעדן,
ווייל זיי באַפֿאַלט די הייסקייט פֿליענדיק.

טאַסאַ

דו מוטסט דאָס, וואָס איך אליין פֿאַרמייד.
אויך אין פֿאַרשטיי עס גוט, ווי יונג איך בין,
די דויער פֿאַר צעהיצטקייט פֿאַרצוציין.

אַנטאַניאַ

גאַנץ קלוג! בלייב שטענדיק באַ דעם דאָזיקן שכל!

טאַסאַ

דו האָסט דאָס רעכט צו געבן עצות מיר,
צו וואַרבען מיך, ווייל דיר שטייט צו דער זייט

געניטשאַפֿט, ווי אַן אויסגעפרוווטע פֿריינדליך.
נאָר גלייב, עס הערט זיך איין אַ האַרץ, א שטיִלס
אויף יעדן טאָגס, אויף יעדער רגעס וואָרנונג
און פֿלייסט בסוד זיך אין די אַלע מעלות,
וואָס ס'האַלט דיין שטרענגקייט פֿאַר אַ נייער תורה.

אַנטאַניאַ

ס'אודאי אָנגענעמען זיך מיט זיך
אַליין פֿאַרנעמען, נאָר צי איז עס נוצלעך.
פֿון אינעווייניק קאָן קיין מענטש זיין טיפֿסט
דערקענען; ווייל ער מעסט נאָך אייגנער מאָס
צו קליין זיך באַלד און מערסטנטייל צו גרויס.
דער מענטש דערקענט זיך נאָר אין מענטשן, נאָר
דאָס לעבן לערנט יעדן, וואָס ער איז.

טאַסאַ

מיט פֿרייד און אַכטונג הער איך דיך אַזוי.

אַנטאַניאַ

און פֿאַרט קערסטו דיר באַ די דאָזיקע ווערטער
גאַנץ אַנדערשס קלערן, ווי וואָס איך וויל זאָגן.

טאַסאַ

אויפֿן דאָזיקן אופֿן רוק מיר זיך נישט נענטער.
עס איז נישט קלוג, עס איז נישט גוט געטון
אַ מענטש בדעה וועלן איגנאָרירן.
מעג זיין אויך ווער ער איז. מ'האַט נישט געדאַרפֿט
דער פֿירשטינס וואָרט. איך האָב דיך לייכט דער-
קענט

איך ווייס עס, אַז דאָס גוטע ווילסט און שאַפֿסטו.
דיין אייגן גורל מאַכט דיר נישט קיין דאגות,
אַן אַנדערע קלערסטו, אַנדערע העלפֿסטו צו
און אויף דעם לעבנס לייכטבאַוועגטער כוואַליע
בלייבט פעסט דיין האַרץ. אַזוי זעט דיך מיין אויג.

וואָס וואָלט איך זיין, ווען כ'גיי דיר נישט אַקעגן?
 צי זוך איך נישט מיט גלוסטונג אויך אַ טייל
 פֿון דעם פֿאַרשלאָסענעם אוצר, וואָס דו היטסט?
 איך ווייס, דיר טוט נישט באַנג, ווען ד'עפֿנסט זיך.
 איך ווייס, דו ביסט מיין פֿריינט ווען דו דער=
 קענסט מיך נאָר
 און לאַנג באַדאַרפֿט האָב איך אַ פֿריינט ווי דו.
 איך שעם מיך גאָר נישט מיט מיין אומגעניטשאַפֿט
 און מיט מיין יוגנט. שטיל נאָך רוט אַרום
 מיין קאָפּ דער גאַלרנער בעפל פֿון דעם עתיד.
 נעם, איידלער מאַן, מיך צו צום בוזעם זיך
 און הייליק מיך, דעם גיכן, אומגעניטן
 צו אַ געלאָסענעם באַנוץ פֿון לעבן.

אַנטאַניאַ

אין איין מינוט פֿאַרלאַנגסטו מיטאַמאָל
 וואָס גוטבאַקלערט שענקט נאָר די צייט אליין.

טאַסטאַ

אין איין מינוט אָפֿט אָבער שענקט די ליבע,
 וואָס קוים אין לאַנגער צייט דערגרייכט די מי.
 איך בעט עס נישט פֿון דיר, איך מעג פֿאַרלאַנגען.
 כ'רוף דיך אין נאָמען פֿון דער איידלקייט,
 וואָס טראַכט די גוטע מענטשן צו פֿאַרבינדן.
 און זאָל איך דיר נאָך אָנרופֿן אַ נאָמען?
 די פֿירשטין האַפֿט און וויל עס — לעאַנאָרע,
 זי וויל צו דיר מיך פֿירן, דיך צו מיר.
 אַ לאַמיר צו איר ווונטש אַקעגנגיין!
 לאַמיר פֿאַראייניקט קומען צו דער געטין
 און ביטן אונדזער דינסט איר, אונדזער אַלץ,
 באַנאָד דאָס ווירדיקסטע פֿאַר איר צו טון.
 נאָך איינמאָל! — אַט מיין האַנט אויף דעם!
 קלאַפּ צו!
 טרעט נישט צוריק און קווענקל דיך נישט לענגער.

אַן איידלער מאַן, און טו מיר די הנאה.
די שענסטע פֿון די גוטע מענטשן, ויך
דעם בעסערן אָן צוריקהאַלט איבערגעבן!

אַנטאַניאַ

דו גייסט מיט פֿולע זעגל! ביזט אַפנים
געוויינט נאָר צו נצחונות, אומעטום
צו טרעפֿן טיר און טויער ברייט צעפראַלט.
כ'פֿאַרגין אַ יעדן ווערט און יעדעס גליק
דיר גערן. נאָר איך זע עס איין צו גוט,
נאָך שפּאַר מיר אָן פֿונאַנדער גאָר צו ווייט.

ט ססאָ

קאָן זיין אָן יאָרן, אָן געפרוּווטן ווערט.
אָן מוטיקייט און ווילן ווייך איך קיינעם.

אַנטאַניאַ

דער רצון נאָרט די מעשים נישט אַריין,
די מוטיקייט שטעלט פֿאַר דעם וועג זיך קירצער.
ווער ס'איז צום ציל געקומען, ווערט געקריינט,
און ס'רוב באַגיין זיך ווירד'קע אָן אַ קרוין.
דאָך זענען לייכטע קרענץ פֿאַראַנען, קרענץ
פֿון זייר פֿאַרשיד'נעם מין. זיי לאָזן זיך
אַפֿט אין שפּאַצירן-גיין באַקוועם דערגרייכן.

טאָססאַ

וואָס ס'שענקט דער גאָט פֿון גליק דעם איינעם
פֿריי.

און זאָגט עס אַפּ דעם אַנדערן שטרענג, אזוינס
דערגרייכט נישט יעדער, ווי ער וויל און ווינטשט.

אַנטאַניאַ

שרייב דאָס אויף חשבון פֿון דעם גאָט פֿון גליק
איך הער עס גערן. ווייל זיין וואָל איז בלינד.

טאססאָ

אויך יושר גייט אַרום פֿאַרדעקט דאָס פנים,
פֿאַרמאכט פֿאַר יעדער בלענדעניש די אויגן.

אַנטאַניאַ

ס'איז רעכט, ווען דער באַגליקטער לויבט דאָס
גליק.

מאַלט צו אים אָפֿנע אויגן פֿאַרן פֿאַרדינסט
אַ קלוגע בחירה, שטרענגע פינקטלעכקייט,
רוף עס מינעררוואַ, רוף עס ווי ער וויל,
האַלט גנעדיקע מתנה פֿאַר זיין שכר,
צופֿעליקן פּוץ פֿאַר רעכטלעכע תּכשיטין.

טאססאָ

דו דאַרפֿסט נישט דייטלעכער צו רעדן, ס'איז
גענוג!

איך קוק דיר טיף אין האַרץ אַריין און קען
דך שוין אויפֿן גאַנצן לעבן, וואָלט אזוי
דיך אויך געקענט מײַן פֿירשטין! נישט פֿאַרשווענד
די פֿיילן פֿון די אויגן, פֿון דער צונג!
דו ווענדסט אימויסט זיי אויף דעם גרינעם קראַנץ,
דעם נישט פֿאַרוועלקנדיקן אויף מײַן קאַפּ.
צוערשט זיי אזוי גרויס, צו זיין אָן קינאה,
זועסטו אים אפשר מעגן זיך באַגערן.
איך האַלט אים הייליק און פֿאַרן העכסטן גוטס:
דאָך ווייז מיר יענעם, וואָס האָט דאָס דערגרייכט,
נאָך וואָס איך שטרעב, ווייז מיר דעם העלד,
פֿון וועלכן

מיר האָבן נאָר דערציילט אַמאָל די מעשות.
דעם דיכטער שטעל מיר פֿאַר, וואָס מעג זיך מיט
האַמער פֿאַרגלייכן, מיט ווירגיל, יאָ וואָס
ס'איז מער געזאָגט נאָך, ווייז מיר יענעם מאַן,
וואָס האָט דעם דאָזיקן שכר דרייפֿאַך פֿאַרדינט.

וואָס אים האָט דריימאַל מער ווי מיך די קרוין
פאַרשעמט: זאָלסטו מיך זען אַ קניענדיקן
פאַרן גאַט, וואָס האָט אזוי באַשאַנקען מיך;
נישט פֿריער וואָלט איך אויפֿשטיין ביז עס וואָלט
דאָס צירונג פֿון מיין קאַפּ אויף זיינעם דרוקן.

אַנטאַניאַ

ביז דעמאָלט בלייבסטו זי בוודאי ווערט.

טאַסטאַ

מען מעג מיך וועגן, כ'וועל דאָס נישט פֿאַרמיידן,
פֿאַראַכטונג אָבער האָב איך נישט פֿאַרדינט.
די קרוין, וואָס ס'האָט מיין פֿירשט מיך ווערט
געהאַלטן.

וואָס ס'האָט מיין פֿירשטינס האַנט פֿאַר מיר געבונדן,
זאָל קיינער נישט באַספֿען מיט שפּאַט!

אַנטאַניאַ

עס פֿאַסט דער הויכער טאָן, די שנעלע היץ
נישט דיר לגבי מיר, נישט דיר אויפֿן דאָזיקן אָרט.

טאַסטאַ

וואָס דו דערלויבסט זיך דאָ, דאָס פֿאַסט אויך מיר.
לייגט אפֿשר דאָ אַ חרם אויף דעם אמת?
איז דער פֿאַלאַץ פֿאַר פֿרייען גייסט אַ תּפֿיסה?
זאָל דאָ אַן איידלער מענטש נאָר דריקונג ליידין?
מיר דאַכט זיך, הויכקייט איז דאָ אין איר היים,
נשמה-הויכקייט! טאָר זי זיך נישט פֿרייען
מיט דער נאַנטקייט צו די גרויסע פֿון דער ערד?
דאָס מעג און זאָל זי. צו די פֿירשטן נאַנט
קום מיר דורך יחוס נאָר, וואָס גייט פֿון דאָבֿות;
פֿאַרוואָס נישט דורך דעם האַרץ, וואָס ס'האָט די

טבע

נישט יעדן גרויס געשענקט, ווי ז'האָט נישט יעדן

געקאנט א שורה גרויסע אבות געבן.
נאָר קליינקייט וואָלט געדאַרפֿט זיך ענג דאָ פֿילן,
די קינאה, וואָס באַווייזט זיך, זיך צו שאַנד:
אַזוי ווי ס'טאָר קיין שמוציק שפּינוועבט נישט
באַהעפֿטן צו די דאָזיקע מאַרמאָר-ווענט.

אַנטאַניאַ

דו ווייזסט מיר ס'רעכט, מיט דיר צו וואַרפֿן זיך,
אַליין

דאָס ווילד צעהיצטע יינגל וויל דעם צוטרוי
און פֿריינטשאַפֿט באַ דעם מאַן אויף כּח נעמען?
אַן מידות ווי דו ביסט, און מאַכסט דיך גוט?

טאַסאַ

ס'איז ליבער דאָס, וואָס ס'הייסט באַ אייך אַן מידות,
ווי איידער דאָס, וואָס כּרוף באַ מיר נישט-איידל.

אַנטאַניאַ

דו ביסט נאָך יונג גענוג, אַז גוט דערציונג
זאָל דיך נאָך לערנען גיין אַ בעסערן וועג.

טאַסאַ

נישט יונג גענוג, מיך פֿאַר אַ באַק צו נייגן,
און טראַץ מיט טראַץ צו צוימען, אַלט גענוג.

אַנטאַניאַ

ווי ליפּנשפּיל און סטרוועספּיל גיין אַן,
דאָרט גילטסטו פֿאַר אַ העלד און בעל נצחון.

טאַסאַ

ס'וואָלט עזות זיין, זיך מיט מיין פֿויסט באַרימען,
ז'האָט גאָר נישט אויפגעטון, נאָר איך פֿאַרטרוי
אויף איר.

אַנטאַניאַ

געטרויסט דער שוינג, וואָס האָט דיך צו שטאַרק
אין ווילדן יאָגן פֿון דיין גליק פֿאַרצויגן.

טאַסאַ

אז כ'בין דערוואַקסן, איצטער פֿיל איך עס.
מיט דיר לפחות וואָלט איך מיר געוונטשן
דאָס גליקשפּיל מיט די וואָפֿן אויסצופּרוּוון:
נאָר דו שאַרסט-צו און נערסט דעם זשאַר, עס קאָכט
אין מיר דער מאַרד, די תּאוּוה נאָך נקמה,
די שמערצלעכע, זידט שוּימענדיק אין ברוסט.
ביסטו דער מאַן, וואָס שטעלסט דיך פֿאַר, טאָ
שטיי מיר!

אַנטאַניאַ

זויסט אַזוי ווייניק, ווער, ווי וווּ דו ביסט!

טאַסאַ

קיינ הייליקייט הייסט אונדז די שאַנד דערטראָגן.
דו לעסטערסט, דו אַנטהייליקסט אַט דאָס אַרט.
נישט איך, וואָס כ'האַב דיר צוטרוי, כּבוֹד, ליבשאַפֿט.
די הערלעכסטע קרבנות צוגעטראָגן.
דיין גייסט פֿאַרשוועכט דעם דאָזיקען גן-עדן,
און דיינע רייד דעם דאָזיקן ריינעם זאַל,
און נישט דאָס הויכגעפֿיל פֿון מיין נשמה,
וואָס ברויזט, דעם קלענסטן פֿלעק נישט צו
דערליידן.

אַנטאַניאַ

וואָס פֿאַר אַ הויכער גייסט איז אין אַן ענגער ברוסט!

טאַסאַ

דאָ איז נאָך פּלאַץ דאָס האַרץ זיך אָפּצוקילן.

אַנטאַניאַ

עס קילט דאָס פֿאַלק זיך אויך אזוי מיט ווערטער.

טאַססאַ

ביסטו אַן איידעמאַן ווי איך, באַווייז עס!

אַנטאַניאַ

איך בין עס וויל, נאָר כיווייס אויך וווּ איד בין.

טאַססאַ

קום מיט אַראָפּ, וווּ דאָס פֿלי-זין גילט.

אַנטאַניאַ

ווי דו טאָרסט מיך נישט פֿאַדערן, גיי איך נישט.

טאַססאַ

די מניעה איז דעם פחדן צו דער האַנט.

אַנטאַניאַ

דער פחדן שרעקט נאָר, ווען ער פילט זיך זיכער.

טאַססאַ

מיט פֿרייד זאָג איך מיך אָפּ פֿון דאָזיקן שוין.

אַנטאַניאַ

פֿאַרגיב נאָר זיך, דעם אָרט פֿאַרגיסטו גאַרנישט.

טאַססאַ

זאָל מוּחַל זיין דאָס אָרט, וואָס כ'האַב געליטן.

(ער ציט זיין שווערד)

צי אָדער קום, ווען איך זאָל נישט אויף אייביק
פֿאַראַכטן דיך, אזוי ווי כ'האַב דיך פֿיינט!

פֿערטע סצענע.

די פֿריערדיקע, אַלפֿאַנס.

אַלפֿאַנס

אַין וואָסער שטרייט טרעף איך אייך אַומגעריכט?

אַנטאָניאַ

מיך טרעפֿסטו דאָ, אָ פֿירשט, געלאַסן שטיין
פֿאַר איינעם, וואָס אים האָט שיגען באַפֿאַלן.

טאַססאַ

איך בעט דיר, ווי מען בעט צו גאָט אליין,
זאָלסט מיט איין בליק מיך צוימען וואָרבענדיק.

אַלפֿאַנס

דערצייל, אַנטאָניאַ, און טאַססאַ רעד,
ווי האָט זיך אין מיין הויז געקריג געריסן?
ווי האָט ער אייך געכאפט, ווי פֿון דעם וועג
פֿון מידות, און געזעצן אָפגעריסן
צום טומל קלוגע מענער? כ'בין נשתומם!

טאַססאַ

דו קענסט אונדז ביידע נישט, איך מיין אזוי.
דער דאָזיקער מאַן, וואָס שמת פֿאַר קלוג און איידל,
האָט רוי און מיאוס זיך קעגן מיר באַנומען
נאָר ווי אַ נישט-דערצויג'נער, גראַפער מענטש.
כ'גענען מיך צוטרוילעך, און ווער פֿאַרשטויסן;
פֿאַרעקשנט ליבפֿול שטופ איך מיך צו אים,
און ביטרער אַלץ און ביטרער רוט ער נישט
ביז ר'האָט דעם ריינסטן טראַפֿן בלוט אין מיר
צו גאל פֿאַרקערט. זיי מוחל! דו האָסט מיך
געטראַפֿן אַ צעווילדעטן. אָט דער
איז שולדיק אַלץ, ווען איך האָב מיך פֿאַרשוּלדיקט.

ער האָט דעם זשאַר צערירט מיט אַלע כוחות
וואָס מיך האָט אָנגעכאַפּט און אונדז באַשעדיקט.

אַנטאַניאַ

אים האָבן דיכטער=פּליגל מיטגעריסן!
דו האָסט, אַ פֿירשט, צוערשט צו מיר גערעדט,
האָסט מיך געפֿרעגט: זאָל זיין מיר איצט דערלויבט,
נאָך דעם צעהיצטן רעדער אויך צו רעדן?

טאַסאַ

אַ יאָ, דערצייל, דערצייל נאָר וואָרט באַ וואָרט!
און קענסטו יעדע זילב און יעדע מינע
פֿאַר אַט דעם שופּט שטעלן, טו עס נאָר.
פּאַליידיק זיך אליין צום צווייטנמאָל,
זאָג עדות קעגן זיך. איך וויל דערויף
נישט לייקענען קיין הויך, קיין דופּק-קלאַפּ.

אַנטאַניאַ

אויב ד'האָסט נאָך מער צו רעדן עפעס, רעד:
ווען נישט, טאָ שווייג-זשע און האַק מיר נישט איבער!
צי איך, מיין פֿירשט, צי אַט דער הייסער קאַפּ
האָט אָנגעהויבן די מחלוקה? ווער ס'איז
דער, וואָס האָט אומרעכט? איז אַ ברייטע שאלה,
וואָס איז נאָך קודם-כל אויף זיך געשטעלט.

טאַסאַ

פֿאַרוואָס? מיר דאַכט זיך, ס'איז די ערשטע שאלה
ווער פֿון אונדז צוויי ס'האָט אומרעכט אָדער רעכט.

אַנטאַניאַ

נישט גאַנץ, ווי ס'מעג דער אומבאַגרענעצטער
געדאַנק פֿאַרעכענען.

אַלפֿאַנס

אַנטאַניאַ!

אַנטאַניאַ

מיין פֿירשט, איך ער דיין ווונק, נאָר זאָל ער
שווייגן:

האַב איך געענדיקט, מעג ער ווייטער רעדן;
דו וועסט אַנטשיידן. דאָס נאָר וויל איך זאָגן.
איך קען מיט אים נישט צו אַ דין גיין, סיי
פֿאַרקלאָגן, סיי מיך ווערן קאָן איך נישט,
נישט אָנמיטן אַ סאַטיספֿאַקציע.
ווייל, ווי ער שטייט, איז ער קיין פֿרייער מאַן.
ס'איז שולט איבער אים אַ שווערער חוק,
וואָס וועט דיין חסד העכסטנס מילדער מאַכן.
ער האָט מיך דאָ געשראַקן, מיך געפֿאָדערט;
ר'האַט קוים פֿאַר דיר זיין נאַקעט שווערד באַהאַלטן.
ווען דו וואָלסט, האַר, נישט גראָד אין מיט געקומען.
וואָלט איך איצט אויך, פֿאַרגעסנדיק מיין חוב,
מיטשולדיק און פֿאַרשעמט פֿאַר דיר געשטאַנען.

אַלפֿאַנס

(צו טאַסאַ)

דו האָסט נישט רעכט געטון.

טאַסאַ

מיך שפּרעכט, אַ האַר,
מיין אייגן האַרץ און זיכער דינסט אויך פֿריי.
'אַ, אמת, כ'האַב געשראַקן און געפֿאָדערט,
די שווערד געצויגן. נאָר ווי ביזו האָט מיך
זיין צונג מיט אויסגערעכנטקייט פֿאַרווונדיקט,
אי שאַרף און גיך האָט מיר זיין צאָן געשפּריצט
דעם פֿיינעם סם אין בלוט, ווי ער האָט מער,
אַלץ מער צעהיצט דאָס פֿיבער — קלערסט עס נישט.

געלאַסן קאלט האָט ער מיך אויסגעהאלטן,
 מיך ביז צום שפיץ געטריבן. אַ, דו' קענסט,
 דו קענסט אים נישט און וועסט אים קיינמאל קענען!
 כ' האָב וואַרם אים שענסטע פֿריינטשאַפֿט אָנגעבאַטן,
 ער האָט די גאַב מיר פֿאַר די פֿיס געוואָרפֿן;
 וואָלט מיין נשמה נישט געווען געגליט,
 וואָלט זי נישט ווערט געוועזן שוין דיין חסד,
 דיין דינסט אויף אייביק. האָב איך אָן געזען,
 אָן דאָזיקן אַרט פֿאַרגעסן, טאָ זיי מוחל!
 אויף קיין שום אַרט נישט טאָר איך נידריק זיין,
 דערנדידריקונג אויף קיין שום גרונט נישט ליידן.
 ווען אָט דאָס האַרץ, מעג זיין אויך, וווּ עס וויל,
 פֿאַרזינדיקט זיך פֿאַר דיר און זיך, טאָ שטראַף
 און פֿאַז מיך קיינמאל פֿאַר די אויגן טרעטן!

אַנטאַניאַ

ווי לייכט דער יונגער טראַגט די שווערע משאות
 און טרייסלע פֿעלער ווי דעם שטויב פֿון מלבוש!
 עס וואָלט געהידושט, ווען די כּשוף-קראַפֿט
 פֿון פֿאַעזי וואָלט נישט באַקאַנט זיין, זי,
 וואָס האָט מיט דעם אוממעגלעכסטן זיך ליב
 אַ שפּיל צו מאַכן. צי אויך דו, מיין פֿירשט,
 צי אַלע דיינע דינער האַלטן אָט דעם טריט
 אזוי פֿאַר גאַרנישט, בין איך שיר מסופּק.
 דיין כּבוד האָט פֿאַרשפּרייט זיין שוץ
 אויף אַלץ, וואָס קומט ווי צו אַ גאַט צו אים
 און צו זיין וווינונג נאָנט, ווי אין אַ מקלט.
 ווי באַ דעם פֿוס פֿון דעם מזבח, שטיילט
 זיך אויף דער שוועל אַ יעדע ליידנשאַפֿט.
 דאָ בלינקט קיין שווערד, דאָ פֿאַלט קיין צאָרן-וואַרט,
 דאָ פֿאַדערט קיין באַלייד'קונג אויך נקמה.
 עס בלייבט דאָס ברייטע פֿעלד אָן אָפֿנער פּלאַץ,
 גענוג פֿאַר צאָרן און פֿאַרביטערטן רוגז.
 דאָרט שרעקט קיין פּחדן און קיין מאַן מאַכט פּליטה.

די דאָזיקע מוירן האָבן דייע אבות
געגרונט פֿעסטקייט אויף זיכערקייט, אַ מקדש
פֿאַר זייער ווירדיקייט געזעצט, די רו
מיט שווערע שטראַפֿן ערנסט, קלוג דעהאַלטן;
פֿאַרטרייבונג, תּפּיסה, טויט, געזעצט פֿאַר שולדיקע.
נישט קוקנדיק אויפֿן אַנזען, האָט קיין מילדקייט
נישט אָפּגעהאַלטן ד'אַרעמס פֿון דעם יושר,
און דער פֿאַרברעכער איז געווען מיט מורא.
איצט זע מיר, נאָך אַ לאַנגן, שיינעם שלום
זיך אומקערן אויף דעם פֿעלד פֿון מידות
די רויע מילדקייט אין אַ טומל; האַר,
באַשטראַף! ווייל ווער קאָן וואַנדלען אין זיין חובּס
געענגטע גרענעצן, ווען אים באַשיצט
נישט דאָס געזעץ און ס'פּוח פֿון זיין פֿירשט?

אַלפֿאַנס

מער ווי איר ביידע זאָגט און קאַנט מיר זאָגן,
לאָזט אומפֿאַרטייאיש מיך דאָס האַרץ פֿאַרנעמען.
פֿיל שענער וואָרט איר אייער חובּ געטאָן,
ווען איך וואָלט נישט געדאַרפֿט דאָס משפּט געבן:
ווייל דאָ קער רעכט און אומרעכט נאָנט זיך אָן.
אויב ס'האַט באַליידיקט דיך אַנטאָניאַ,
האַט ער אויף ערגעץ וואַסער אופֿן דיר
גענוג צו טאָן, ווי דו וועסט עס פֿאַרלאַנגען,
מיר וואָלט עס ליב זיין, איר וויילט מיך צום שלישי.
נאָר דיין פֿאַרוינדיקונג, אַ טאַססאַ, מאַכט
דיך צום געפֿאַנגנעם. ווי איך בין דיר מוחל:
אַזוי וועל איך ס'געזעץ פֿאַר דיר דערלייכטערן.
פֿאַרלאָז אונדז, טאַססאַ! בלייב באַ דיר אין צימער,
אַליין מיט זיך, פֿון זיך אַליין באַוואַכט!

טאַססאַ

איז דאָס, אַ פֿירשט, דיין ריכטערלעכער פּטק?

אַנטאַניאַ

דערקענסטו נישט די מילדקייט פון דעם פֿאַטער?

טאַסטאַ

(צו אַנטאַניאַ)

כ'האַב קודם-בל מיט דיר נישט וואָס צו רעדן.

(צו אַלפֿאַנס)

אַ פֿירשט, דיין ערנסט וואָרט גיט איבער מיך,
דעם פֿרייען, אין דער תּפֿיסה. גוט, מעג זיין!
האַלטסט עס פֿאַר רעכט! פֿאַרערנדיק דיין וואָרט
הייס איך דאָס האַרץ אין מיר אין טיפֿן שווייגן.
ס'איז ניי מיר, ניי אַזוי, אז כ'קען שיר נישט
נישט דרך, נישט מיך, נישט אַט דאָס שיינע אָרט.
נאָר דעם דאָ קאָן איך גוט — איך וויל דרך
פֿאַלגן.

כאָטש איך וואָלט דאָ געקענט און וואָלט געדאַרפֿט
אַ סך נאָך זאָגן. מיר פֿאַרשטומט די ליפּ.
ס'איז אַ פֿאַרברעך געווען? ס'ווייזט אויס אַזוי,
מען נעמט מיך אָן פֿאַר אַ פֿאַרברעכער.
און וואָס אויך ס'זאָגט מיין האַרץ, איך בין
געפֿאַנגען.

אַלפֿאַנס

דו נעמסט עס העכער אויף, ווי איך אליין.

טאַסטאַ

מיר בלייבט עס אומבאַגרייפֿלעך, ווי עס איז.
ניין, אומבאַגרייפֿלעך נישט, כ'בין נישט קיין קינד;
איך מיין שיר, אז איך מוז עס קענען קלערן.
אויף איינמאָל טוט אַ קלאַרקייט מיר אַ בלישטש,
נאָר אין דער רגע פֿאַרבראַהאַלט עס זיך.

איך הער מיין משפט נאָר און בייג מיך נאָך.
 דאָס זענען שוין צופיל אומזיסט'קע ווערטער!
 געוויין-דיך פֿון אַצינדער אָן צו פֿאַלגן;
 אַנמעכט'קער! ד'האַסט פֿאַרגעסן, וווּ דו שטייסט;
 די געטערס זאל איז דיר געווען די ערד,
 איצט שטייסטו איבערראַשט פֿון גיכן פֿאַל:
 פֿאַלג גערן, ווייל עס פֿאַסט זיך פֿאַר דעם מאַן,
 אויך וויליק, וואָס עס קומט אָן שווער, צו טון.
 דאָ נעם די שווערד ערשט, וואָס ד'האַסט מיר

געגעבן.

בעת כ'האָב דעם קארדינאַל באַגלייט קיין פֿראַנקרייך.
 כ'האָב נישט מיט רום געפֿירט עס, נישט מיט שאַנד;
 אויך היינט נישט. פֿון דער האַפֿנונג-פֿולער גאָב
 זאָג איך מיט טיפֿגערירטן האַרץ זיך אָפֿ.

אַלפֿאַנס

ווי איך פֿאַרהאלט מיך צו דיר, פֿילסטו נישט.

טאַסטאָ

צו פֿאַלגן איז מיין גורל, נישט צו קלערן!
 און ליידער פֿאַדערט פֿון מיין זייט דאָס מזל.
 פֿאַרלייקנונג פֿון אַ הערלעכן געשאַנק.
 די קרוין איז אַ געפֿאַנגענעם נישט שייַן.
 איך נעם אַליין מיר פֿון דעם קאַפּ דאָ צירונג,
 וואָס האָט זיך מיר געדאַכט אויף אייביק מיין.
 איך האָב צו פֿרי דאָס שענסטע גליק דערהאַלטן.
 און ס'ווערט, גלייך כ'וואָלט דערמיט מיך גרויס-
 געהאַלטן.

מיר נאָר צו גיך גערויבט.

נעמסט דיר אַליין, וואָס קיינער האָט געקאָנט,
 און וואָס קיין גאָט גיט נישט צום צווייטן מאָל.
 מיר מענטשן ווערן ווינדערבאַר געפרוּווט.
 נישט אויסגעהאַלטן וואָלט מיר, ווען די טבע
 וואָלט אונדז דעם לייבן לייכטזין נישט געשענקט,

מיט אומגעשאצטע אוצרות לערנט אונדו
 אויסברענגעריש די נויט געלאסן שפילן:
 מיר מאכן וויליק אויף די הענט, כדי
 א גוטס זאל אונדו אנטלויפן אויף פארפאלן.
 מיט אט דעם קוש פארייניקט זיך א טרער
 און איז דיך מקריב דער פארגאנגלעכקייט!
 ס'ערלויבט דער ליבער צייכן פון דער שוואכקייט.
 ווער וואלט דען נישט געוויינט, ווען דאס אומ-

שטערבלעכע

אפילו איז נישט זיכער פאר צעשטערונג?
 געזעל דיך צו דעם דאזיקן שווערד, וואס האט
 דיך נישט דערווארבן! ארום אים געשלאנגען,
 ווי אויפן ארון פון די העלדן, אויף
 דעם קבר פון מיין גליק און פון מיין האפנונג!
 דא לייג איך ביידע צו די פיס דיר וויליק;
 ווייל ווער קאן זיין געוואפנט, ווען דו צארנסט?
 און ווער באשיינט, ווען דו ווילסט אים נישט

קענען?

געפאנגען גיי איך און איך ווארט דעם משפט.

אויפן וונק פון פירשט הייבט דער פאזש אויף די שווער מיטן קראנץ
 און טראגט עס אוועק).

פֿיפֿטע סצענע.

(אלפֿאָנס, אַנטאָניאַ)

אַנטאָניאַ

ווי פלאטערט היין דאס יינגל? סארא פארבן
 נעמט ער צום אויסמאלן זיין ווערט, זיין גורל?
 געענגט און נישטגעניט האלט זיך די יוגנט
 פאר איינציק אויסדערוויילט פאר אלעמען,
 און אלץ אקעגן אלע זיך ערלויבט,
 ער זאל געשטראפט זיך פילן. שטראף הייסט, טון

דעם יונגן גוטס, ער זאל אלס מאן אונדז דאנקען.

אַלפֿאַנס

ער איז געשטרעבט, כ'האָב מורא, נאָר צופֿיל.

אַנטאַניאַ

ווען דו ווילסט קייגן אים מיט מילדקייט האַנדלען.
טאָ גיב, אַ פֿירשט, די פֿרייהייט אים צוריק,
און זאל די שווערד באַשליסן אונדזער סיכסוך.

אַלפֿאַנס

ווען דאָס פֿאַרלאַנגט די מיינונג, מעג עס זיין.
נאָר זאָג, ווי האַסטו דען זיין פעס גערייצט?

אַנטאַניאַ

איך קאָן אליין נישט זאָגן ווי אזוי:
אלס מענטש האָב איך אים אפשר ווייגעטאָן,
אלס איידלמאַן האָב איך אים נישט באַליידיקט.
און פֿון די ליפֿן איז אים אויך אין צאָרן
קיין גידריק וואָרט געפֿאַלן.

אַלפֿאַנס

אַזוי האָט מיר

אויך אייער שטרייט זיך אויסגעוויזן, אַיצט
באַשטעטיקסטו מיר, וואָס כ'האָב פֿריר געקלערט.
ווען מענער קריגן זיך, איז רעכט, צו האַלטן
דעם קליגסטן פֿאַר דעם שולדיקן. וואָסט נישט
געווען באַדאַרפֿט מיט אַים צעברוגט ווערן.
ס'וואָלט מער געפֿאַסט פֿאַר דיר, אים מדריך זיין.
ס'איז דאָ קיין פֿאַל, וואָס צווינגט אייך צו אַ שטרייט.
ווי לאַנג ס'איז שלום, ווינטש איך מיר, באַ מיר
אין הויז אים צו געניסן, ברענג די רי
אהער צוריק ווי פֿריער. דו קאָנסט עס לייכט.
לעאַנאַרע סאַנוויטאַלע זאל צוערשט

מיט צאָרטער ליפּ אים פּרוּוון איינצונעמען:
דערנאָך קום דו צו אים און גיב אים אין מיין
נאָמען.

די פּולע פּרייהייט ווידער און געוויין
מיט איידלע, אמתדיקע רייד זיינ צוטרוי!
און דאָס טו באַלד, ווי ס'וועט דיר נאָר זיין
מעגלעך:

דו וועסט אַלס פּריינט און פּאָטער מיט אים רעדן.
נאָך פּאַר דעם אָפּפּאַר וויל איך זעען שלום,
דיר איז קיין זאך אוממעגלעך, ווען דו ווילסט.
מיר בלייבן ליבער לענגער דאָ א שעה,
דאָן זאָלן זאנפט פּאַרענדיקן די פּרויען
וואָס דו האָסט אָנגעהויבן. איידער וואָס,
וועט שוין דער לעצטער זכר זיין פּאַרווישט
פּון דאָזיקן גיכן איינדרוק. ס'ווייזט מיר אויס,
דו ווילסט דיין קונסט נישט לאָזן זשאַווערן! דו
האָסט איין געשעפּט נאָר וואָס פּאַרענדיקט, שוין
ביסטו שוין ווידער דאָ און האָסט אַ גייס.
איך האָף, אַז אויכעט דאָס וועט דיר געלינגען.

אַנטאַניאַ

איך שטיי פּאַרשעמט און זע אין דינע ווערטער
ווי גיין דעם לרצון שיגל מיין עברה!
גאָר לייכט קומט אָן אַן איידלען האַר צו פּאַלגן,
וואָס צייגט אונדז איבער, בעת ער גיט באַפּעלן.

דריטער אַקט.

ערשטע סצענע.

פּרינצעסין (אליין).

פּרינצעסין

ווי זוימט זיך לעאַנאַרע? שמאַרצלעכער
באַוועגט מיט יעדער רגע מיר די זאַרג
דאָס האַרץ. כ'ווייס קוים, וואָס ס'איז געשען,
כ'ווייס קוים, ווער פֿון זיי ביידע איז דאָ שולדיק.
זי דאַרף שוין קומען! כ'וואָלט דאָך גערן נישט
גערעדט מיטן ברודער, מיט אַנטאַניאַן
ביז כ'האַב מיך מער געפאַסט, ביז כ'האַב פֿאַרנימען,
ווי ס'האַלט מיט זיי, און וואָס עס קאָן גאָך קומען.

צווייטע סצענע.

פרינצעסין לעאָנאַרע.

פרינצעסין

וואָס ברענגסטו, לעאָנאַרע? זאָג עס מיר.
וואָס איז מיט אונדזרע פֿריינט? וואָס איז געשען?

לעאָנאַרע

מער ווי מיר ווייסן, בין איך נישט דערגאנגען.
זונאָדגעשטויסן שווער, די שווערד כאַפט
טאַסאַ.

דיין ברודער קומט, צעשיידט זיי: ס'ווייזט זיך אויס,
אַז אָנגעהויבן האָט דער ערשטער טאַסאַ.
אַנטאַניאַ גייט פֿריי אַרום און רעדט
מיטן פֿירשט; נאָר טאַסאַ, אַ פֿאַרטריבענער,
האַלט אויף זיך אין זיין צימער און אַליין.

פרינצעסין

אַנטאַניאַ האָט אים גערייצט אַוודאי,
באַליידיקט קאַלט און פֿרעמד דעם הויכגעשטימטן.

לעאָנאַרע

מיר דאַכט זיך אויך! אַ וואַלקן האָט געוויזן
זיך אויף זיין שטערן, ווען ר'איז צוגעקומען.

פרינצעסין

אַך, ווי אזוי מיר קאָנען דאָך פֿאַרגעסן,
צו גיין נאָכן שטילן ריינעם ווונק פֿון האַרץ!
גאַנץ שטיל רעדט אין דעם האַרצן אונדז אַ גאָט,
גאַנץ שטיל, מען קאָן עס הערן, ווייזט אונדז אָן,
צו וואָס צו נעמען זיך און וואָס צו מיידן.
אַנטאַניאַ האָט מיר געוויזן זיך היינט פֿרי

נאך פֿרעמדער, פֿינטרער ווי אן אנדערש מאָל.
 דאָס האַרץ האָט מיך געוואָרנט, ווי נאָר טאַססאָ
 האָט געפֿן אים געשטעלט זיך. קוק פֿון אויבן
 די צוויי נאָר אָן, דאָס פנים און דעם טאָן,
 דעם בליק, דעם טריט! ס'איז אַלץ דעם אנדערנס

היפּוך

זיי קאָנען קיינמאָל זיך מיט ליבשאַפֿט בינדן.
 דאָך האָט מיך צוגערעדט די האַפֿענונג
 די בלענדערין: זיי האָבן ביידע שכל,
 און זענען איידלע, ביידע, דיינע פֿריינט;
 און וואָס איז זיכ'רערס, ווי דער בונד פֿון גוטע?
 איך האָב דעם יינגערן געטריבן, טאַססאָן.
 ווי שייך, ווי וואַרם האָט ער זיך גאַנץ געגעבן!
 ווען כ'וואָלט אויך מיט אַנטאַניאַן גערעדט!
 כ'האָב נאָך געוואַרט, די צייט איז קורץ געוועזן;
 כ'האָב מיך געהיט, באַ ד'ערשטע ווערטער גלייך
 דעם יונגמאַן אים הייס רעקאָמענדירן.
 פֿאַרלאָזט אויפֿן מנהג זיך און העפֿלעכקייט,
 אויף פֿירונג פֿון אַ וועלט, וואָס גלאַטיק מאַכט
 אַ וועג פֿאַר פֿיינט אפילו. כ'האָב פֿאַר ווילדקייט,
 וואָס פֿאַסט דער שנעלער יונגט, נישט געהאַט
 קיין מורא באַם געניטן מאַן. צו שפעט!
 כ'האָב נישט געקלערט קיין גלעכטס, איצט האָב
 איך עס

גיב מיר אן עצה, וואָס איז דאָ צו טאָן?

לעאַנאַרע

ווי שווער אן עצה קומט, פֿילסטו אליין
 נאָך דעם, וואָס ד'האַסט געזאָגט. ווייל דאָ איז נישט
 קיין סכּסוך צווישן גלייכגעשטימטע הערצער;
 דעם מאַכן ווערטער, יאָ אין ערגסטן פֿאַל
 די וואָפֿן לייכט און גליקלעך ווידער גוט.
 צוויי מענער זענען עס, דאָס פֿיל איך לאַנג,
 וואָס זענען שונאים זיך, ווייל ס'האַט די טבע

פון ביידע נישט געפארעמט איינעם נאר.
און וואלטן זיי צו זייער גליק זיין קלוג,
טאָ וואלטן זיי זיך פריינטשאפטלעך פארבונדן;
זיי וואלטן דעמאלט שטיין ווי איינער און
מיט מאכט און גליק און פרייד דורכן לעבן גיין.
כ'האָב דאָס אַליין געהאַפּט, דאָך כ'זע, ס'אומזיסט.
דער היינט'קער סכסוך, מעג ער זיין ווי ר'איו,
איז אויסצוגלייכן. נאָר דאָס זיכערט אונדז
להבא נישט, פֿאַרן ערשטן מאָרגן נישט.
אַמבעסטן איז, וואָלט איך געמיינט, אז טאָסאָ
זאָל אויף אַ צייט אוועק פֿון הי. ער קאָן
קיין רוים, צי קיין פֿלאָרענץ זיך קערן, דאָרט
וואָלט איך אין צוויי-דריי וואָכן אים געטראָפֿן,
אויף אים אַלס חברטע משפּיע זיין.
און דו וואָלסט דאָ דערווייל אַנטאַניאָן,
וואָס איז אונדז אַזוי פֿרעמד געוואָרן, בענטער
געבראַכט צו זיך אויפֿסניי, און צו דיין פֿריינט.
אַזוי וואָלט אפשר אונדז געשענקט, וואָס ס'דאַכט
אוממעגלעך זיך, די צייט, דער בעסטער רופּא.

פרינצעסין

דו ווילסט פֿאַר זיך, מיין ליבע, די הנאה,
און איך זאָל מאַנגל ליידן? הייסט דאָס יושר?

לעאָנאַרע

ס'וועט דיר נישט גאָר נישט מאַנגלען, סיידן דאָס,
וואָס קאַנטט אין דאָזיקן פֿאַל סיי ווי נישט האָבן.

פרינצעסין

זאָל איך אַזוי אָן מי אַ פֿריינט פֿאַרטרייבן?

לעאָנאַרע

דערהאַלטן, דעם לפנים נאָר פֿאַרטרייב'נעם.

פרינצעסין

מיין ברודער וועט אים נישט מיט חשק לאָזן.

לעאָנאַרע

וועט ער עס זען ווי מיר, טאָ גיט ער נאָך.

פרינצעסין

ס'איז אזוי שווער צו שטראַפֿן זיך און פֿריינט

לעאָנאַרע

און פֿאַרט העלפֿסטו אַרויס דעם פֿריינט אין דיר.

פרינצעסין

איך וועל נישט זאָגן יאָ, אז ס'זאָל געשען.

לעאָנאַרע

טאָ וואַרטזשע נאָך אַ גרעס'רע צרה אָפּ.

פרינצעסין

דו פֿייניקסט מיך און ווייסט נישט, צי דו'נוצסט.

לעאָנאַרע

ס'וועט באלד זיך לאָזן זען, ווער ס'האַט דעם טעות.

פרינצעסין

און זאָל עס זיין, טאָ פֿרעג מיך שוין נישט לענגער!

לעאָנאַרע

ווער ס'פֿאַסט זיך אָפּ באַ זיך, באַזיגט דעם ווייטיק.

פרינצעסין

כ'האַב עס באַ מיר נישט אָפּגעמאַכט. נאָר דאָך.

כ'באַשטיי, ווען ער זאָל נישט אויף לאַנג אוועק.

און לאַמיר פֿאַר אים זאָרגן, לעאַנאַרע,
 ער זאָל נישט דאַרפֿן שפּעטער נויט צו ליידן,
 אַז ס'זאָל דער הגמון אים להבא אויך
 מיט גוטן ווילן זיין פרנסה געבן.
 רעד מיט אַנטאַניאַ, ווייל באַ מיין ברודער
 האָט ער אַ דעה, און וועט נישט דעם סיכסוך
 געדענקן וועלן אונדז און אונדזער פֿריינט.

לעאַנאַרע

ס'זאָלט מער באַטייט איין וואָרט פֿון דיר,
 פֿרינצעסין!

פֿרינצעסין

איך קאָן דאָס נישט, מיין חברטע, דו ווייסט,
 אַזוי ווי ס'קאָן מיין שוועסטער פֿון אורבינאַ,
 פֿאַר מיר און מייניקע וואָס ס'איז אויסבעטן.
 כ'לעב גערן שטיף פֿאַר זיך אין וועלט אַריין,
 און נעם פֿון ברודער מיט אַ דאַנק אָן אַלץ,
 וואָס ער געפֿינט פֿאַר נייטיק מיר צו געבן.
 דאָס האָב איך מיר אַליין נישט איינמאַל נאָר
 אויך אויפֿגעוואָרפֿן. כ'בין עס שוין אַריבער.
 ס'האָט מיך אַ חברטע שוין אָפֿט געמוסרט:
 דו קלערסט קיין זאַך פֿאַר זיך, האָט זי געזאָגט,
 דאָס איז גאַנץ שוין. נאָר טוט עס אַזוי ווייט,
 אַז דו קענסט אויך די פֿריינטס באַדערפֿעניש
 נישט פֿילן ווי עס דאַרף צו זיין. איך לאָז
 עס גיין און מוז דעם פֿאַרווירף שוין דערטראַגן.
 אַזויפֿיל מער דערפֿרייט עס מיך, וואָס איצט
 קאָן איך דעם פֿריינט באַמת נוצלעך זיין.
 עס פֿאַלט מיר צו ירושה פֿון מיין מוטער
 אין איך וויל גערן העלפֿן אים פֿאַרוואָרגן.

לעאַנאַרע

אין אַיך, אַ פֿירשטין, בין איצט גראַד בכח

זיך אויך, ווי ס'פאסט אַ חברטע, צו שטעלן.
ער קען נישט גוט בעל-ביתען. וועל שוין איך
געשיקט אים העלפן, ווי עס וועט אים פֿעלן.

פרינצעסין

טאָ נעם אים צו, און מוז איך מיך באַגיין
אַן אים, כ'פֿאַרגין אים גיכער דיר ווי וועמען:
איך זע שוין גוט, אַזוי וועט בעסער זיין.
מוז איך דעם דאָזיקן שמאַרץ שוין ווידער
פֿאַר אַ רפואה און אַ טובה האַלטן?
דאָס איז מיין מזל זינט מיין פֿריסטער יוגנט.
דער היזק פֿון דעם שענסטן גליק איז האַלב,
ווען נישט אויף זיכער ווערט דערויף גערעכנט.

פֿעאַנאַרע

איך האָף דיך, אַזוי שיין, ווי דו פֿאַרדינסט.
צו זען נאָך גליקלעך.

פרינצעסין

פֿעאַנאַרע! גליקלעך?

ווער איז דען גליקלעך? כ'וואַלט אַזוי אפילו
מיין ברודער יאָ גערופֿן, ווייל זיין האַרץ,
דאָ גרויסע, טראַגט זיין גורל שטענדיק גלייך;
נאָר וואָס אים קומט, ווערט קיינמאָל אים באַשערט.
צו איז מיין שוועסטער פֿון אורבינאָ גליקלעך?
די שיינע פֿרוי, דאָס איידלע, גרויסע האַרץ!
זי ברענגט דעם יינגערן מאַן קיין קינדער נישט;
ער שצצט זי, לאַזט עס איר נישט פֿילן,
דאָך ווינט קיין פֿריילעכקייט אין זייער הויז.
וואָס האָט גענוצט איר קלוגשאַפט אונדזער מוטער?
איר קענעוודיקייט און איר גרויסער היש?
האַט ער באַשיצט זי פֿאַר דעם פֿרעמדן טעות?
מ'האַט זי אונדז צוגענומען. ז'איז איצט טויט;
זי האָט אַונדז, קינדער, נישט די טרייסט געלאַזט.

זאז ז'אזז געשטאָרפן מיט איר גאָט בשלום.

לעאָנאָרע

אַ קוק נישט נאָך נאָך דעם, וואָס יעדן פֿעלט;
באטראַכט, וואָס יעדן איינעם בלייבט נאָך איבער!
וואָס בלייבט נישט איבער דיר, פרינצעסין?

פרינצעסין

מיר?

געדולד, לעאָנאָרע, זי האָב איך
פֿון יונגט אויף זיך איינגעזחורט. ווען
ס'האָט יעדער זיך געוויילט באַ שפּיל און סעודות,
האָט זיך אַ קרענק געפונדן צו דער שטוב,
און כ'האָב מיך אין געזעלשאַפֿט פֿון די צרות
געלערנט רעזיגנירן פֿרי. נאָר איינס
האָט אין דער איינזאַמקייט פֿאַרשאַפֿט מיר חיות;
די פֿרייד פֿון דעם געזאַנג. כ'האָב מיך געוויילט
מיט זיך אליין. כ'האָב שמאַרץ און בענקשאַפֿט און
אַ יעדן וונטש פֿאַרוויגט מיט שטילע לידער.
ס'האָט דעמאָלט זיך מיר לייד פֿאַרקערט צו תּענוג
און ס'טרווירקסטע געפֿיל צו זיסן ווילקלאַנג.
נישט לאַנג איז מיר דאָס גליק באַשערט געווען.
אויך דאָס האָט מיר דעם דאָקטאָרס שטרענג געבאָט
פֿאַרווערט. באַשטימט צו לעבן און צו ליידן,
האָב איך די קליינע טרייסט געמוזט זיך קאַרן.

לעאָנאָרע

אַזויפֿיל פֿריינט האָסטו צו זיך געטראָפֿן,
דו ביסט געזונט און פֿרייסט דיר, וואָס דו לעבסט.

פרינצעסין

איך בין געזונט, דאָס הייסט איך בין נישט קראַנק;
און פֿריינט אויך האָב איך, וועמענס טריישאַפֿט
מאַכט

מיך גליקלעך. אויך האָב איך געהאַט איין פֿריינט

לעאַנאַרע

דו האָסט אים נאָך.

פֿרינצעסין

און וועל אים באַלד פֿאַרלירן.

די רגע, ווען כ'האַב אים צוערשט דערוען
האַט פֿיל באַטייט. כ'האַב דעמאָלט אָפּגעאַטעמט
פֿון מיינע שמאַרצן. לייך און קראַנקייט האָבן
קוים אָפּגעטרעטן. שטיל האָב איך שוין ווידער
געקוקט אין לעבן, מיך מיטן טאָג געפֿרייט,
מיט שוועסטער און מיט ברודער, איינגעצויגן
דעם ריינסטן באַלזאַם פֿון דער זיסער האַפֿנונג.
איך האָב געוואָגט, פֿאַרויס אין לעבן ווייטער
אַריינצוזען, און פֿון דערווייטנס האָבן
געווונקען פֿריינטלעכע געשטאַלטן. דעמאָלט,
עלעאַנאַרע, האָט מיין שוועסטער מיר
דעם פֿריינט געבראַכט. ער איז מיט איר געקומען
און, כ'בין עס מודה, דעמאָלט האָט מיין האַרץ
אים אויפֿגעכאַפט און וועט אים אייביק האַלטן.

לעאַנאַרע

מיין פֿירשטין, דאַרפֿסט נישט קיין חרטה האָבן.
דאָס איידלע צו דערקענען איז אַ ריוח,
וואָס קאָן אונדז קיינמאָל צוגענומען ווערן.

פֿרינצעסין

מ'דאַרף פֿאַר דעם שיינעם, אויסגעצייכנטן
ווי פֿאַר דעם פֿלאַם זיך היטן, וועלכער נוצט
וויליאַנג ער פֿלאַקערט בלויו באַ דיר אין קיך,
וויליאַנג ער גוט זיין שייך דיר פֿון דעם פֿאַקעל,
ווי ליב! ווער וויל, ווער קאָן אָן אים דאָן לעבן?
נאָר אומגעהיט, ווען ער הייבט אָן צו בראַיען.

ווי אַרעם קאָן ער מאַכן! לאָז מיך איצט.
כ'האַב מיך צעפלאַפּלט, בעסער וואָלט איך אויך
פֿאַר דיר פֿאַרשוויגן, ווי כ'בין שוואַך און קראַנק.

לעאנארע

די קראַנקהייט פֿון געמיט צעלאָזט זיך לייכט,
ווען מ'רעדט זיך אויס דאָס האַרץ און מען
פֿאַרטרויט זיך.

פרינצעסין

ווען צוטרוי היילט, ווער איך אַבאלד געהיילט.
איך האָב עס ריין און האָב עס גאַנץ צו דיר.
מיין חברטע! כ'האַב מיך אפילו שוין
אַנטשלאָסן. זאָל ער ציין. נאָר כ'פיל פֿאַרויס
דעם לאַנגן, ברייטצעווינגעם שמאַרץ פֿון טעג,
ווען כ'מוז פֿאַרגעסן, וואָס ס'האַט מיך געפֿרייט.
די זון הייבט שוין נישט אויף פֿון מיינע אויגן
דאָס שיין פֿאַרטראַכטע בילד פֿון די חלומות.
די האָפֿנונג, אים צו זען, וועט שוין נישט פֿוילן
דאָס קוים דערוואַכטע האַרץ מיט פֿריידנבענקשאַפֿט.
מיין ערשטער קוק אַראָפּ אין אונדזערע גערטנער
זוכט אים אומזיסט אין ראָסע פֿון די שאַטנס.
ווי שיין צעפֿרידן איז געווען דער ווונטש.
מיט אים צו זיין אין יעדן לויטערן אָוונט!
ווי האָט זיך אין פֿאַרקער פֿאַרגרעסערט דער
פֿאַרלאַנג.

זיך מער צו קענען, מער זיך צו פֿאַרשטיין!
און טעגלעך שענער אלץ האָט דאָס געמיט
זיך אויפגעשטימט צו ריינע האַרמאָניען.
וואָס פֿאַר אַ גיין-השמשות קומט אַצינד!
די פֿראַכט פֿון זון, דאָס פֿריילעכע געפֿיל
פֿון צייטיקן טאָג, דאָס גלאַנצנרייכע דאָזיין
פֿון טויזנטפֿאַכדיקער וועלט איז פּוסט
פֿאַרהילט אין געפּל, וואָס נעמט מיך אַרום.

ביז היינט איז מיר דער טאָג געווען אַ לעבן;
געשוויגן האָבן זאָרג און פּאַרגעפּיל,
און אויף אַ גליק-שיף האָט אונדז מיטגעטראָגן
אויף לייכטע כוואַליעס אין זיין גאַנג דער טייך:
אַצינד באַפאַלן באַ דעם טריבן היינט
דעם עתידס שרעקן דאָס פאַרקלעמטע האַרץ.

לעאנארע

דער עתיד גיט דיר דיינע פּריינט צוריק
און ברענגט דיר נייע פּרייד, און שענער גליק.

פרינצעסין

וואָס איך פאַרמאָג, וואָלט איך געוואָלט שוין האַלטן.
דאָס בייטן וויילט, דאָך נוצן נוצט עס קוים.
מיט יוגנטלעכער בענקשאַפט האָב איך קיינמאָל
די הענט אין גורל-טאַפּ געשטופּט מיט חשק,
פאַר מיין באַדאַרפּנדיק און אומגעניט
געמיט אויף טרעף צו כאַפּן אַן אַביעקט.
איך מוז אים ערן, דרום האָב איך איך ליב;
איך מוז אים האָבן ליב, ווייל ס'ווערט מיין לעבן
מיט אים ערשט צו אַ לעבן, שיין און ני.
כ'האַב ערשט געקלערט: דערווייטער דיך פֿון אים!
כ'האַב אים געווייכט, און אַלץ מיך פֿאַרט
דערנענטערט,

זיס איינגענאַרט, און אַזוי האַרט געשטראַפּט!
אַ כּשר, אמת גוטס אַנטרינט פֿאַר מיר,
און פֿאַר מיין בענקשאַפט וואַרפֿט אַ משחית אונטער
שטאַט פּרייד און גליק פֿאַרוואַנדטע ווייטיקן.

לעאנארע

אויב ס'קאָן אַ חברטאַרנט וואַרט נישט טרייסטן,
טאָ וועט די שיינע וועלט, דו גוטע אייט
דיך, איידער נאָך דו קוקסט דיך אום, דערקוויקן.